பாரதி விஜயம் ப்ரெஸ்
திருவல்லிக்கேணி.
மதராஸ்.

முன்னுரை

ஸ்ரீ பாரதியார் பத்திரிகை வாயிலாக எழுதிய வியாஸங்கள் இங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. வேதரிஷிகளின் கவிதையை விளக்குவனவான சில ஸூக்தங்களை மொழிபெயர்த்து அவற்றிற்கு முன்னுரைகளும் விளக்கங்களும் எழுதியுள்ளார். வேதஸூக்தங்களின் உள்ளுறை பொருளாக ஸ்ரீ பாரதியார் கொண்ட கருத்துக்களை இவை நன்கு விளக்குவன. வேத ஞானத்திலே இவருக்கு இருந்த பெருமதிப்பின் காரணமாக, இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய பாடல்களை 'அக்னியும் இதர பாடல்களும்' (Agni and other Poems) என்ற தலைப்புடைய தனி நூலாகப் பதிப்பித்திருக்கிறோம். அந் நூலினையும் இதனையும் படிப்போர்க்கு ஸ்ரீ பாரதியாரின் பாடல்கள் எவ்வளவிலே வேதரிஷிகளின் கவிதையை அனுசரித்து எழுந்தன என்பது தெளிவாகும்.

இந்தப் பதிப்பில் 1912-13-14-15ல் ஞானபானுவில் ஸ்ரீ பாரதியார் எழுதியுள்ள அக்னிஸ்தோமம், ஈசாவாஸ்யோபநிஷத், கேநோபநிஷத் இவைகளின் உரைகளை மூலத்துடன் சேர்த்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம்.

கேநோபநிஷத்தில் இன்னும் இரண்டு கண்டங்கள் உள்ளன. இவைகளின் மொழிபெயர்ப்பு பின் கிடைத்தால் வெளியிடுவோம்.

பாரதி பிரசுராலயத்தார்.

பொருளடக்கம்

வேத ரிஷிகளின் கவிதை

முகவுரை

ஸ்ரீ காசியில் ஹிந்து ஸர்வகலா சங்கத்திற்கு அஸ்திவாரக் கல் நாட்டியபோது, பல வித்வான்கள் வந்து உபந்யாஸம் செய்தார்கள். இவற்றுள்ளே, நவீன சாஸ்திர (ஸயன்ஸ்) பண்டிதர்களின் சிகாமணியாக விளங்கும் ஸ்ரீமான் ஜகதீச சந்திர வஸு செய்த உபந்யாஸம் மிகவும் மாண்புடையது.

'லௌகிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகளிலே மறுபடியும் பாரத தேசம் தலைமை வகிக்கும்படி செய்வது நம்முடைய கடமை' என்பதை இவர் பல வகையிலே விளக்கிய பின்பு, தமது முடிவுரையில் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார் :—

'ஹிந்து நாகரிகத்திற்குள்ளே ஒரு விசேஷ சக்தியிருக்கிறது. காலத்தின் அழிவுகளையெல்லாம், உலகத்திலேயுள்ள பொருளனைத்தையும் சிதைவுபடுத்த வரும் மாறுதல்களையெல்லாம், இந்த சக்தியினாலே நமது நாகரிகம் எதிர்க்க வல்லதாயிற்று. (எகிப்து தேசத்தில்) நீலநதிக்கரையிலேயும், அஸ்ஸீரியா தேசத்திலும், பாபிலோனிலும், பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன்னே, பெரிய பெரிய அறிவுப் பயிற்சிகள் தோன்றி வளர்ந்ததையும்,

மாறியதையும், மறைந்ததையும், நமது மஹத்தான நாகரிகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. (அப்போது கூட நமது நாகரிகம் அளவிட முடியாத பழமை கொண்டதாக விளங்கிறது.) அந்த நாளிலே பாரத மாதா தனக்கு அழிவில்லையென்ற தீராத பக்தியுடன் விளங்கினாள். இன்றும் யௌவனத்தோ டிருக்கிறாள். இனி, எதிர் காலத்திலும் அழியமாட்டோமென்கிற தீராத பக்தியிலே உறுதிகொண்டு நிற்கிறாள்.'

இங்ஙனம், நவீன சாஸ்திரக் கல்வியாகிய குன்றத்தின் மேலே நெருப்புத் தூணைப்போல ஒளிவீசி நிற்கும் ஸ்ரீமான் வஸு கூறிய வார்த்தைகள் வெறுமே உபசார மல்ல. நம்முடைய இடைக்காலத்து மடமைகளை யெல்லாம் மஹிமைகளென்று நினைத்து வீண் பெருமை கொள்வோரின் பேச்சை நாம் உதறிவிடுதல் நியாயம். ஆனால், வஸு பண்டிதர் சொல்லியதை நாம் மதிப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தகும். இடைக் காலத்திலே நமது ஜாதி பொய்களும் சோர்வுகளும் குவிந்த குப்பையின் கீழே அழுந்திக் கிடந்தது. பாரத மாதா நித்திரையி லிருந்தாள். இப்போது, மறுபடியும் அந்தக் குப்பை யிலிருந்து வெளிப்பட்டு, தைரியமென்னும் கங்காநதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, நமது பாரத ஜாதி தனது வானத்திலே தோன்றும் ஸூர்யோதயத்தை அன்புடன் அழைத்து வாழ்த்துக் கூறுகின்றது.

மரண மில்லாத இந்த ஹிந்து நாகரிகமாகிய கற்பக விருக்ஷத்துக்கு ஆதியிலே விதை யூன்றியவர்கள் வேத ரிஷிகள். அவர்கள் எக்காலத்திலே — எத்தனை

நூற்றுண்டுகளின் முன்னே—இருந்தாரகளென்பதைக் கணக்கிட்டுச் சொல்ல, நவீன ஆராய்ச்சி யாதொரு கருவியு மில்லாதிருக்கிறது. ஹிமவத் பர்வதம் எப்போ துண்டாயிற்று? யாருக்குத் தெரியும்? வேத ரிஷிகள் எக் காலத்தில் வாழ்ந்தனர்? எப்படிச் சொல்வது?

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் சொல்லுகிருர் :—

'நீங்கள் பிரார்த்தனே செய்யும்போது அது உள்ளத் தின் அடியிலிருந்து வெளிப்பட வேண்டும். பிறகு சிறிது காலம் காத்துக் கொண்டிருந்தால், எனது தாயாகிய ஜகதம்பிகை உங்கள் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பாள்.'

நன்று சொல்லினர் ராமகிருஷ்ண முனி. உள்ளத் தின் அடியிலிருந்து வெளிப்படுகிற வேண்டுதலுக்கு 'மந்திரம்' என்று பெயர். அது பலிக்கும். ஆனல், அங்கிருந்து பிரார்த்தனே கொண்டு வருதல் எளிதன்று. அது பெரிய ஆழம். உள்ளத்தின் அடி! கடலடியை மானுடர் அளந்து பார்த்திருக்கிருர்கள். உள்ளத்தின் அடி காண்பது அதனிலும் பலமடங்கு கஷ்டம். இருந் தாலும் சோர்வு பெற வேண்டா. ஒவ்வொருவனும் உள்ளக் கடலில் இயன்றவரை மூழ்கி அங்கிருந்து பொருள் கொண்டு வரலாம். எத்தனே கெத்தனே ஆழத்திலே போகிருயோ, அத்தனை கத்தனை நல்ல முத்து கிடைக்கும்.

ரிஷிகள உள்ளத்தைத் தெளிவு செய்து கொண் டோர். ஆதலால், அடிவரை எளிதாகப் பாய்ந்து அங் கிருந்து மந்திரங் கொண்டு வந்தனர். அம் மந்திரங்

களுக்கு தேவர் வசப்படுவர். வெறும் 'சொல்' லுக்கு மஹிமையில்லை. அச்சொல் உள்ளத் துணிவை உணர்த்துமாயின், அதற்கு மஹிமையுண்டு. 'எதனை நினைக்கிறாயோ அதுவே யாகிறாய்' என்பது தவறாத உண்மை. நினைப்பு நிஜ நினைப்பாக இருக்கவேண்டும். ஆழ்ந்த நினைப்பு, அசையாத நினைப்பு, வலிய நினைப்பு, மாறாத நினைப்பு—அவ்வித நினைப்பு விரைவில் உலகம் அறியத் தக்க வெளியுண்மையாக மாறிவிடும். 'இந்திரன்' எனப் படும் விஞ்ஞான சக்தியை மதுச்சந்த ரிஷி மேற்கூறப் பட்டபடி வலிமை கொண்ட மந்திரங்களால் ஸ்தாபனம் செய்கிறார். அம் மந்திரங்கள் கவிதையிடத்தில் திகழ்கின்றன.

ரிக்வேதத்திலே ரிஷிகளுடைய கவிதையைப் படிக்கும்போது நமது உள்ளத்திலே தேன் பாய்கிறது; அறிவு தெய்வவெறி கொள்ளுகின்றது.

இந்திரன்

முன்னுரை

கீழே இந்திரனைப் பற்றிய மந்திரங்கள் சிலவற்றை மொழி பெயர்த்து எழுதுகிறேன். அம் மந்திரப் பொருளை விளக்கும்படியான சில விஷயங்களை முதலாவது சொல்லுகிறேன்.

'இந்திரன்' என்பது விஞ்ஞான சக்தி; இவனுக்குப் பகை அஞ்ஞானம். இந்த அஞ்ஞானத்திற்கு 'விருத்திரன்' என்று பெயர். (விருத்திரன்- மூடுவோன், மறைப்போன்.) விருத்திரன் இருள். அவனே தெய்வ இன்பங்களிலிருந்து நம்மைப் பிரித்து வைக்கும் அஹங்காரம்—அதாவது, பிரிவுணர்ச்சி. அவன் தாய்க்கு "தாநு" என்று பெயர். (தாநு—பிரிப்பது.)

நமக்குள்ளே மூன்று படிகள் இருக்கின்றன, மண் காற்று, வானம் என. (அதாவது, உடல், உயிர், அறிவு என்ற மூன்றும்.) வானத்தின்மேலே **உண்மை யுலகம்** இருக்கிறது. அந்த உண்மை யுலகத்திலிருந்து நமது அறிவிலே ஞானவொளியின் கிரணங்களும், தேவ இன்பங்களாகிய நதிகளும் எப்போதும் பாயும்படி செய்ய வேண்டும். இதுவே வேத ரிஷிகளின் நாட்டம்.

அந்த நதிகளையும் கதிர்களையும் நம்முள்ளே பாய வொட்டாதபடி, விருத்திராசுரனும் அவன் கூட்டத்தாராகிய பணி முதலிய மற்றப் பிசாசுகளும் தடுக்கின்றன. அச்சம், கவலை, சிறுமை, திகைப்பு, சோர்வு முதலாக நமக்குள்ளே வாழும் அசுரருக்குக் கணக்கில்லை. இவர்

களுக்கெல்லாம் தலைவன் விருத்திரன். இவன் மேற் கூறப்பட்ட தேவநதிகளை மண்மலையின் கீழே உள்ள ஓர் இருட்குகையில் அடக்கிவைத்து, அவை தம தறிவிலே பாயாதபடி மேலே நின்று தடுக்கிறான்.

இந்த விருத்திரனை வேதம் பாம்பென்று சொல்லு கிறது. அஞ்ஞானம் ஒரு விஷப்பூச்சி; அதற்குக் கை கால் கிடையாது; வீரியம் கிடையாது. நெளிந்து நெளிந்து உள்ளே புகுந்து ஒளியையும் இன்பத்தையும் மறைக்கிறது.

இந்திரன் முதலிய தேவர்களை யாகத்தினாலே தோழமை கொண்டால், அவர்கள் இந்தப் பாம்பையும் இதன் சேனைகளையும் கொன்று, தேவ நதிகளை விடுவித்து நம்முளளே பாயும்படி செய்து, நமக்கு அமரத் தன்மை உண்டாகும்படி செய்கிறார்கள். யாகம் (வேள்வி) என்பது நமது உடல் பொருள் ஆவி அறிவு அனைத்தையும் தேவர் களுக்கு அர்ப்பணம் செய்து விடுதல். இந்த வேள்வி செய்தால் நமக்குள் மண், காற்று, வான் (உடல், உயிர், அறிவு) என்ற மூன்றுபடிகளிலும் தேவர் வந்து நிலை பெற்று அமிர்தபானம் (ஸோமரஸம் குடித்தல்) செய் கிறார்கள். இது மஹர்ஷிகளின் யோகானுபவத்திலே கண்டது. இதனை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டால், பின்வரும் மந்திரங்களின் பொருள் தெளிவுபடும்.

இந்திரனை ஹிரண்ய ஸ்தூபர்

(தங்கத்தூண்) என்ற ரிஷி பாடியது[1].

1. இந்திரனுடைய வீரச் செயல்களை இங்கு சொல்லுகின்றேன்.

அவன் வஜ்ரி; மின்னல் அவனுக்குப் படை. அவனுடைய முன்னைத் திறமைகளைச் சொல்லுகிறேன்.

பாம்பைக் கொன்றான்; ஆறுகளைப பெருகச் செய்தான். மலைகளின் சார்புகளை உடைத்தான்.

2. மலையின் மேலே கிடந்த விருத்திரப் பாம்பை அழித்துவிட்டான்.

அறிவினாலே செய்த — வானத்தாலாகிய — வயிரப் படையை இவனுக்கு த்வஷ்டா என்ற தேவன் செயது கொடுத்தான.

நதிகள் வானக் கடலை நோக்கிப் பாடிக்கொண்டு விரைந்து சென்றன, இரைந்துகொண்டு செல்லும் ஆவினம் போல.

3. இந்திரன் ஏறு போன்றான், மூன்று படிகளிலே மதுவுண்டான்; அந்த மது வேள்வியிலே வடிக்கப் பட்டது.

4. அரவுகளிலே முதலில் தோன்றியவனை இந்திரன் கொன்ற பிறகு, மற்ற மாயாவிகளின் மாயைகளை யெல்லாம் வென்றான்.

---

[1] ரிக்வேதம்; மண்டலம் **1**, ஸூக்தம் **32** : **அஷ்டகம் 1**, அத்யாயம் **2**, வர்க்கம் 36-8.

பின்பு, ஸூர்யனையும் வானத்தையும் உஷாதேவியையும் தோற்றுவித்தான். அதன் பிறகு, இந்திரா, உனக்கோர் பகைவனு மில்லை.

5. மறைக்கும் தொழிலே கொண்ட விருத்திரனுக்குத் தோளில்லை. அவனை இந்திரன் பேரிடியாலே கொன்றான்.

பிளந்த விறகுகளைப் போலே விருத்திரன் மண் மீது சிதறி வீழ்ந்தான்.

6. போர்த் தொழி லறியாதவன் விருத்திரன். இவன் நேர்மை நாடுவோனும் மஹா வீரனுமாகிய இந்திரனைப் போருக் கழைத்தான்.

இந்திரனுடைய அமபுத் திரளை இவனால் கடந்து செல்ல முடியவில்லை. சிதறுகின்ற தனது திறமைகளை இந்திர-சத்துரு ஒன்றுசேர்க்க முயன்றான்.

7. காலும கையு மில்லாதவன் விருத்திரன.

இந்திரனோடு இவன் போர் செயய வந்தான். அவனுடைய வயிரப்படை இவனை மலையின் மீது கொனறது.

பலவற்றிலே விளங்குவோன் இந்திரன்.

ஆணேறுகளை ஆண்மை போகிய எருதுகள எதிர்பபது போல, அவனை விருத்திரன் பகைத்தான; சிதறி வீழ்ந்தான்.

8. ஆற்றடி பிளவுண்டு கிடபபதுபோலே, விருத்திரன் கிடந்தான்.

இவன் மீது நதிகள் சென்றன.

அவை மனதின் மேல் ஏறிச் சென்றன.

முன்னர், அவற்றை விருத்திரன் தனது வலிமை யாலே சூழ்ந்து நின்றான்.

இப்போது அவற்றின் அடியிலே வீழ்ந்து கிடக் கிறான்.

9. விருத்திரன் தாயும அகல வீழ்ந்தாள்.

தாய மேலும் மகன் கீழு மாயினர்.

இந்திரன் அவள்மீது வீசியிருந்த படையை மீட்டுக் கொண்டான்.

கன்றுடன் கிடக்கும பசுவைபபோலவே கிடந்தனள் தாநு.

10. தங்குதடை யில்லாது பாயும நதிகளிடையே அவனுடல் அமிழ்ந்திக கிடந்தது.

விருத்திரனது உடல் மறைவைக் கடந்து நதிகள் விரிந்து பெருகின.

இந்திரனைப் பகைகொண்டோன் நெட்டிருளில் வீழந்தான.

11. கதிர்களைப் பணியென்றும் பகைவன் பிடித்து வைத்தது போலே, நதிகளை விருத்திரன் தடுத்துக் கொண்டான்.

அவை பகைவனுக்குப் பத்தினிகளாயின. அவற் றைப் பாம்பு காத்தது.

நீர்த்திரள் வெளிப்படும் வாயில் அடைபட்டிருந்தது.

விருத்திரனைக் கொன்று இந்திரன் அதைத் திறந்தான்.

12. இந்திரா, முதற்பெருங் கடவுள் உன்னைப் போரிலே செலுத்தினன்; அப்போது நீ எமக்கு வலிய தோர் உயிர்க்காவல் ஆயினை.

கதிர்களை வென்றாய், சூரா, மதுவை வென்றாய், ஏழு நதிகளையும் பெருகும்படி விடுத்தாய்.

13. இந்திரனும் விருத்திரனும் போர் செய்த காலத்தில், பகைவன் விளைவித்த மின்னலும் குமுறலும் இடியும் அவன் பொழிந்த மழையும் இவனைத் தீண்ட வில்லை.

பிறகு பகைவனுடைய சேனைகள் வந்தெதிர்த்தன. அவற்றையும் இந்திரன் வென்றான்.

14. இந்திரா, பகைவனை அழித்தபிறகு, அச்சத் தோடு செல்லும் பருந்துபோல, நீ எதன் பொருட்டாகத் தொண்ணூற்றொன்பது நதிகளையும் உலகங்களையும் கடந்து மேலேறிச் செல்லுகிறாய்?

நீ கண்டு மனமஞ்சத் தகுந்த போராளி, பாமபிற் கேது?

15. செல்வன, நிற்பன, அனைத்திற்கும் இந்திரனே அரசன்.

இவன் வயிரப்படை கைக்கொண்டான்.

சிகரங்களுடைய அனந்த மலைக்கும இவனே வேந்தன்.

தொழில் செய்வோரை யெல்லாம் இவனே ஆளுகின்றான்.

ஆரக்கால்களை வளையம் சூழ்ந்திருப்பது போலே இவன் அவரைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றான்.

இந்திரனை மதுச்சந்தர் (தேனிசை) என்ற ரிஷி பாடியது[1].

1. **பா**டுவோர் இந்திரனைப் பாடுகின்றனர். மந்திர மோதுவோர் இந்திரனை யோதுகின்றனர். மொழிகள் இந்திரனை வேண்டி எழுகின்றன.

2. இந்திரன் இரண்டு குதிரைகளில் (அவை பூட்டிய தேரில்) ஏறுகின்றான். மொழிகள்மீது ஏறுகின்றான்; அவன் இடித் தலைவன்; பொன் வண்ண முடையவன்.

3. நீண்ட காட்சியின் பொருட்டாக இந்திரன் வானத்திலே ஸூர்யனை ஏற்றினான்; ஒளிக் கதிர்களால் மேகத்தைப் பிளந்தான்.

4. வலிய ஒளிகொண்ட இந்திரா, செழுமைகளிலும் ஆயிர வகைச் செல்வங்களிலும் எம்மை வளர்த்திடுக, நினது வலிய ஒளிகொண்ட வளர்ப்புக்களால்.

5. பெருஞ் செல்வத்திலும், சிறு செல்வத்திலும் இந்திரனை அழைக்கிறோம்; மறைவு செய்யும் பேய்களின் மீது மின்னற் படை வந்தது.

---

[1] ரிக்வேதம்: மண்டலம் 1, ஸூக்தம் 7: அஷ்டகம் 1, அத்யாயம் 1, வர்க்கம் 13-14.

தீ (அக்நி தேவன்)

முன்னுரை

அக்கினி விஷயமாக ரிஷிகள் எழுதியிருக்கும் கவிதையைப் பற்றிப் பேசும்போது, ஸ்ரீ அரவிந்த கோஷ் சொல்லுகிறார் :—

'வலியவனாகிச் சுடர் வீசிக்கொண்டு நிற்கும் இந்த தேவனைப்பற்றிய மந்திரங்களிலே கவிதை மிகவும் செழிப்புற்றிருக்கின்றது. ஸூக்ஷ்மப் பொருள் ஆழ்ந்து நிற்கிறது. தெய்வ வெறி தெளிந்து நிலவுகிறது. பாட்டுக் கொள்ளுகிற அக்கினிதேவனுடைய தழலும், அவன் உறுமுதலும் ஒளியும் பாடுகிற ரிஷிகளின் அறிவிலே தாவி விட்டன போலும்; அங்கே அவற்றின் களி தழல் கொண்டு எரிகிறது.'

ஆம், உயர்ந்த கவிதையின் நெறியே அது. கவியின் இஷ்ட தேவதை அல்லது இஷ்ட சித்தி, இஷ்ட தர்மம், இஷ்ட சுகம்—இதனுடைய காந்தி அவனுடைய உள்ளத்திலே வீசும். அந்த ஒளி பாட்டிலே தெரியும். உயர்ந்த கவிதையின் நெறி அது. அக்கினி விஷயமாக ரிஷிகள் சொல்லி யிருக்கும் மந்திரங்கள், சித்திரங்கள், காட்சிகள்-இவற்றிலே சில இங்கு மொழிபெயர்த்துக் காட்டப்படும்.

தீ (அக்நி தேவன்)

தீயைப் பாடிய பாடல்கள்[1]

தீயே[2], நீ தேவர்களில் முதற் பட்டவன், முன்னோன், தலைவன். மறைந்திருக்கும் முதற்கடவுளுடைய வடிவத் தழலை—அதன் வென்மைகொண்ட வலியை, அதன் கனலுவது போன்ற திறமையை—அக்நி யென்று வாழ்த்துகிறோம்.

அவன் வையகத்தின படிகளை அமைக்கும் பொருட்டு வருகிறான். அவற்றுள்ளே ரஹஸ்ய தேவதையாக வீற்றிருந்து நடைகளையும், செயல்களையும் தூண்டுகிறான்.

எல்லா வகைப்பட்ட செய்கைத் திறமை, உயிர் வலிமை, வடிவழகு, ஒளித் திகழ்ச்சி, அறிவு, பொலிவு, மாட்சி—இவையனைத்தும் அக்நி தேவனுடைய விளக்கங்கள்.

அவனுக்குள்ளே ஸத்யம் மோன நிலையிலே நின்று அவனைச் செயல்களிலும் கிளர்ச்சிகளிலும் நடத்துகிறது.

அவன் கை வைத்த பொருளையெல்லாம் பரிசுத்தப் படுத்துகிறான். வையத்திலே தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜீவனை இருளிலிருந்து ஒளியிலே கொண்டு சேர்க்கிறான்.

வெப்பத்திலும், தொல்லையிலு மிருந்து உபசாந்தியிலும் ஆனந்தத்திலும் கொண்டு நிறுத்துகிறான்.

---

1 வெவ்வேறு இடங்களிலுள்ள வேதவாக்யங்கள் இங்கு வேத ஸாரமாகத் தொகுக்கப்பட்டன.

2. தீ யென்பது ஞான சக்தி.

ஆரம்பத்திலே இவன் உயிர்ப் படியில் எரியத் தொடங்கும்போது, இவனை நாலு புறத்திலும் புகை வந்து சூழ்கிறது.

இப்போது, அக்நி புகைச்சல் நீங்கி, தமது வானங்களிலே தெளிவுபெற எரிகிறான். சுந்த மயம் என்பதோர் ஆகாசத்தைப் பற்றி ஏறுகிறான்.

இவன் க்ரது—வேள்வித்திறம், செய்கைவலிமை, துணிவு; தெய்வத் துணிவையே அக்நி யென்கிறோம். இவன் கவி.

அறிவுக் கதிர்களை இவன் காவல் செய்கிறான்.

அந்தக் கதிர்கள், புல்லாந்தரையில் மேயும் பசுக்களைப்போலே, நமது உயிர்நிலத்திலே மேயும்போது, இருளுக்கும் பிரிவுக்கும் மக்களாகிய ராக்ஷஸப் பகைவர் அவற்றைக் கவர்ந்து செல்லாதபடி இவன் காக்கிறான்.

பொய் பிழை இவற்றின் கோணல் வழிகளையெல்லாம் கடந்து, தாழ்வும் உடைவும் வளைவும் கொண்ட தரையிலிருந்து மேலேறி, நேர் வழியையும் உயர்ந்த திறந்த வெளிகளையும் அவனுடைய உதவியால் அடைகின்றோம்.

இவனை உள்ளத்தே நிறுத்துகிறோம். அறிவும் துணிவும் ஒரு பொருளாகின்றன. வேள்வியின் வளர்ச்சியையும், ஏற்றத்தையும் அக்நி நடத்துகிறான். இவன் புரோஹிதன், ஹோதா, ரித்விக் புறத்தே வேதியர் சூழ்ந்து நின்று செய்வதாகச் சித்திரப்படுத்தும் கர்மங்

களை யெல்லாம் உள்ளத்து வேள்வியில் இவன் ஒருவனே நின்று செய்கிறான்.

நமது வேள்வி தேவருலகத்திற்கு மூண்டு செல்லுகிறது. அந்த மஹா யாத்திரையிலே அதனை ராக்ஷஸர் கவர்ந்து செல்லாதபடி அக்நி காக்கிறான்.

இவன் உயிருக்குத் தோழன். நமது காதலன்.

இவனை நம்பினவர்க்குப் பழுதில்லை.

இரவிற்குள்ளே ஆழ்ந்த இருளிலே மூடிக் கிடப்பவனும் இந்தச் சுடரைக் கொளுத்தினால், அவனுக்குக் கண் தெரியும். இது வளர வளர, ஏற ஏற, அவன் பரிபூரண உண்மையைக் காண்பான்.

உஷையை (ஞானோதயத்தை)க் காணும் பொருட்டு இவன் வானை நோக்கி வளர்கின்றான்.

பிராண லோகத்தின் வானங்களிலே ஊடுருவிச் சென்று தேஜோமயமான ஸ்வர் லோகத்தை எய்துகின்றான்.

ஸ்வர் லோகந்தான் அவனுடைய வீடு.

அது உண்மையிடம், தீரா இன்பம்; அங்கே, தேவர்கள் ஸபை கூடியிருந்து அமிர்த பானம் செய்கிறார்கள்.

இங்கே, மண்ணுலகில் இவ் வொளி மறைந்திருக்கிறது. பூமிதேவி இவனைக் கருவிலே தரிக்கிறாள். வானத்

தலைவனாகிய பிதாவின் காரியங்களுக்கு இவனை விடுவிக்க வில்லை. தனது விளைவுகள் அனைத்திலும், செடிகளிலும், பூண்டுகளிலும், மரங்களிலும் இவனை மறைத்து வைத் திருக்கிறார்கள்.

அறிவு முதிர்ச்சி பெறும்போது, இவன் மண்ணி லிருந்து வானத்தை நோக்கி எழுகின்றான்.

முதற் பெருங் கடவுளின் துணிவு. அஃதே தீ.

இவனை இரண்டு அரணிக் கோல்கள் கடைந்து தருகின்றன.

மண் கீழ்க்கோல், வானமே மேற்கோல்; கடையும் தொழிலிலே தோன்றுகிறான். ஆதலால் இவன் 'வறுமையின் மைந்தன்.'

பிராண லோகத்திலே இவன ஏறும்போது, புல்லாந் தரையில் மேயும் மாடு போலே, பூமியின் விளைவுகளை யெல்லாந் தின்று கொண்டு புகையுடன் எரிவான.

அங்கு வேட்கையின் வலிமை, விடாயின் கிளர்ச்சி, அது தீ. தனது உணவுகளை யெல்லாம் அழித்து நாச மாக்குகிறான். தான் போகிற வழியிலே, முன்பு மகிழ்ச் சியும பொலிவும் திகழ்ந்த இடங்களில், ஒரு கரிக்கோடு மாத்திரமே மிஞ்சி நிற்குமபடி செய்கிறான்.

ஆனால், எதனை அழிக்கிறானோ, அதனை மாசு தீர்க் கிறான். பிறகு புகை மறைந்து விடுகிறது.

அப்பால், ஞாநேதயங்களின் முன்னே இவன் ஒரு வெள்ளைப்பரிபோன்று, நம்மை ஏற்றிக்கொண்டு பரம

ஸ்தானங்களிலே விடுகிறான். அங்கே நமது விருப்பங்களெல்லாம் உண்மை பெறுகின்றன. அறிவு ஸம்பூர்ணமாகிறது, அது களியுடனும் வெற்றியுடனும் தொழில் செய்கிறது.

வேள்வி செய்யும் சூரியனை வேள்வித் தீ இத்தகைய தெய்வ நிலையில் உயர்த்துகிறது. அமரத்தன்மைக்கு வெற்றி யுண்டாகிறது. எண்ணமிட்டும் போர் செய்தும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்த மனிதனைக் கவியாகவும் ஸ்வராஜனாகவும் இயற்கையின் வேந்தனாகவும் அக்நி தேவன் செய்து விடுகிறான்.

தீயைச் சாத்திரங்களிலே புகழ்கின்றோம்.

நமது வாயில்கொண்ட மாளிகையின் தலைவன்; நம்மிடத்தே அன்புடன் விருந்துண்ண வந்தோன்; உயிரிலே இறைவன்; தழலுகின்ற சடைகளையுடைய கவி; தெய்வக் குழந்தை; புண்ய மூர்த்தியாகிய குமாரதேவன்; வெல்லொணாத சூரன்; தீ.

மனிதரின் முன்னே சென்று வழி காட்டுவோன்; இறப்பவருள்ளே இறப்பின்றி நிற்போன்; மனிதனுக்குள்ளே தேவர் நிறுத்திய தொழிலாளி; அறிவிலே தடைப்படாதோன்; உண்மையில் முடிவற்றோன்; தீ.

விரிந்தொளிர் செய்யும் உண்மை ஞாயிறு; வேள்வியைச் சுமப்பவன்; அதன் படிகளை வகுப்பவன்; உறுதியான அடிப்படை; தெய்வத் தோற்றம்; ஒளிக் காட்சி; தீ.

வேத ரிஷிகளின் கவிதை

தீயை (அக்நி தேவனை) மதுச்சந்தர் என்ற ரிஷி பாடியது[1].

1. **தீ** *வேள்வியின் முன் நிற்பவன்; அதன் பருவங்களை வகுக்கும் தேவன்; அங்கு வானவரை அழைப்பவன்; செல்வங்களை மிகுதியுற நாட்டுவோன்; அவனை வேண்டுகிறேன்.*

2. தீயை முன்னைப் புலவர் போற்றினர்; புதியோரும் அவனையே போற்றுக. அவன் இங்கு அமரரைக் கொண்டு தருக.

3. நாளுக்கு நாள் வளருஞ் செல்வமும், வீரமிக்க புகழும் தீயாலே பெறுக.

4. தீயே, நெறியிலோங்கும் வேள்வி யதனை நீ எப்புறத்துஞ் சூழ்ந்து காக்கிறாய்; அஃதே வானவரிடம் சேரும.

5. தீ வானவரை யழைப்போன்; புலமையுள்ள செய்கைத் திறமை யாவோன்; சித்திரமாகிய ஞானக் கேள்வி தருவதிலே சிறந்தோன்; அவ் வானவன் வானவருடன் வருக.

6. அன்ப, வேள்வி தருவோனுக்கு நீ சீர் தருவாய். அதுதான், தீயே, நினது உண்மை.

7. தீயே, நின்பால் நாள்தோறும், இரவும் பகலும், நாம் பணிவேந்தி வருகிறோம்.

---

1 *ரிக்வேதம், மண்டலம் 1, ஸூக்தம் 1.*

8. நெறியிலோங்கும் வேள்விகளின் அரசே, நேர்மை காப்பாய, சுடர் வீசுவாய், தனது மனையிலே வளர்வாய், தீயே, நின்னை யடைகிறோம்.

9. அருகே போவதற்கெளியவனாய், மகனுக்குத் தந்தைபோல் தீ எமக்கு ஆகுக. நல் வாழ்வு பெறும்படி எம்மை நீ சார்ந்திடுக.

விளக்கம்

'அமிர்தத்தின் பிறப்பிடமாகிய ஸூர்யன் என்ற ஒளியில் நான என்னையே ஹோமஞ் செயது கொள்ளுகிறேன்' என்று வேத ரிஷிகள் தமது வேள்வியின் பொருளைத் தாமே வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் காலையில் ஒவ்வொரு வேதியனும் இந்த மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறான். இவவிதமான வேள்வி நடைபெறவேண்டுமானால், அதற்குத் தீயின் துணை வேண்டும். தீ என்பது தவக் கடவுள். தெய்வீகமாகிய அறிவுத்துணிவு தீ எனப்படும். 'தேவருக்கு என்னை ஆஹுதி செய்துவிட்டு, அவர்கள் தரும் அமிர்தத்தை உண்டு நானும் அமரனாகி விடுவேன். இதை அஸுர சக்திகள் தடை செய்ய மாட்டா' என்று மனதிலே நிச்சயம் ஏற்படுத்திக் கொளளுமபோது, தீ பிறக்கிறது.

1. தீயை எழும்பும்படி செயதால் போதும். பிறகு இந்த வாழ்க்கை வேள்வியின் பொறுபபு; என்னைச் சார்ந்ததன்று. அவனே வேள்வியை அதன் பருவங்களுக்குத் தக்கவாறு படிப்படியாக மேலே ஏற்றுக் கொண்டு போகிறான். எல்லா விதமான தெய்வ சக்திகளையும் அங்கு அழைத்து வருகிறான்.

2. 'நமக்கு முன்னே விடுதலைபெற்ற மகரிஷிகளெல்லோரும் தீயையே துணை கொண்டனர். புதிய ரிஷிகளாகிய நாமும் அவனாலேயே விடுதலை பெறுவோம்' என்று முதல் வேதத்தின் முதல் ஸூக்தம் சொல்லுகிறது. ரிஷி பரம்பரையின் ஆரம்பத்தை எப்படியறிவோம்!

3. 'செல்வம்' என்பது இவ்வுலகச் செல்வங்கள், ஞானச் செல்வங்கள் ஆகிய இரண்டையும் குறிப்பது. இவற்றை நமக்கு அக்நிதேவன் தருவான்.

"எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார் திண்ணியராகப் பெறின்" என்று திருவள்ளுவர் சொல்லுகிறார்.

4. தீக்கடவுள் எல்லா மனிதரிடத்தும் உள்ளத் திண்மையாக நிற்கின்றான். அவனை வளர்த்தால் எண்ணிய பொருள் எதுவும் எவ்வுலகத்திலும் கைகூடும்.

5. மனித நிலையிலிருந்து அமர நிலை நோக்கிச் செல்லும் வழிதான் வேள்வி போகும் வழி.

6. 'ஞானக் கேள்வி' இன்னதென்பதை மேலே காட்டியிருக்கிறேன்.

7. முழுதும் பணிவு கொள்வதே தேவரை அழைக்கும் வழி. அஹங்காரத்தை விட்டு, இவ்வுடல் முதலியவற்றை தேவருடைமை யாக்கி அவரையே சரணடைந்து விடுதல் வேண்டும்.

(தீ அக்நி தேவன்)

8. நேர்மை—சொல்லிலும், நடையிலும், உள்ளத்திலும் முழு நேர்மை—காணும்போது அங்கே அக்நி சக்தி பிறந்திருப்பதாக அறிந்து கொள்ளலாம். உள்ளத் திண்மை இல்லாவிடில் நேர்மையைக் காத்தல் அரிது.

மித்திரன்

மித்திரன் என்ற ஸூர்ய தேவனை விசுவாமித்ர ரிஷி பாடியது[1]

1. **மி**த்திர தேவனிடமிருந்து பெறும் ஞானக் கேள்வி தொழில் செய்பவரைத் தாங்குவது ; இன்பங் களை வென்று தருவது ; உண்மை யுடையது ; ஒளிப் புதுமைகள வாய்ந்தது. அதனை வாழத்துகிறோம.

2. மித்திரன் அறிவிலே மேம்பட்டு மாந்தரை நடத்துகின்றான். மித்திரன் மண்ணையும வானையும தாங்கு வோன். மித்திரன் உயிர்களை இமை கொட்டாமல் பார்த்து நிற்கின்றான். அந்த உண்மைக் கடவுளுக்கு நெய்யொளி கொண்ட உணவு படைப்போம்.

3. மித்திரா, விரதத்தாலே நின்னை உணர்வான் யாவன், அம் மனிதன் இன்பங்களை நன்கு நுகர்க. உன்னாலே காக்கப்படுவோன் (வளர்க்கப்படுவோன்) அழிவு பெறுவதில்லை ; தோல்வி யடைவதில்லை ; அருகே யிருந்தும் தொலையிலிருந்தும் அவனைப் பாவம் வந்து சார்வதில்லை.

---

1 இந்த ரிக்குக்கள் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை 3-வது காண்டம் 4-வது ப்ரச்நத்தின் கடைசியிலுள்ளன. இலேசான திரிபுகளுடன் ரிக்வேதம், 3-வது அஷ்டகம் 4-வது அத்தியாயத்திலே காணப் படுகின்றன.

மித்திரன்

விளக்கம்

காலை ஸந்த்யா வந்தனத்தில் இந்தப் பாட்டுக்கள் உதய ஸூர்யனை நோக்கி ஓதப் படுகின்றன. ஸூர்யன் பரமாத்மாவினுடைய ஞானவொளி; இந்த தேவன் நான்கு அமிசங்களுடையவன்:—மித்திரன், வருணன், அர்யமான், பகன். இவருள்ளே, மித்திரன் அந்த ஒளியின் அன்பைக் குறிப்போன்; வருணன் அதன் அனந்த நிலை (எல்லையற்ற தன்மை) யாவான்; அர்யமான் வலிமைத் தேவன்; பகன் அவவொளியின் இன்ப வுணர்ச்சியாக நிற்பவன்.

முழுமுதற் கடவுளுக்கு 'ஒளியே விழி, ஒளியையே சூரியன்' என்று போற்றுகிறோம். பூலோகத்திலே ஒளியாகத் தோன்றும் சக்திதான சுவர்க்க லோகத்திலே ஞானமாகச் சுடர்கின்றது. அதன் அன்பு வடிவத்தை, அதாவது, தெய்வீக அன்பையே மித்திரனென்று வாழ்த்துகிறோம்.

1. 'ஞானக்கேள்வி' தேவர்களிடமிருந்து மனிதன் அறிவுச் செவியினாலே பெற்றுக்கொள்வது. அன்பினிடமிருந்து இவ்விதமான கேள்வி பெறுவோர் செய்யும் தொழில்களை யெல்லாம் நழுவுதல் இல்லாதபடி அன்பு தாங்கிக் கொள்ளுகிறது.

2. அன்பில்லாவிடில் மனித வாழ்க்கை நடைபெறாது; வானமும இயலாது. அன்புதான் இவ்வுலக முழுவதையும் சிதறாதபடி ஆதரிப்பது; அன்பு ஒரு க்ஷணம் கண் மூடிவிடுமானால், உலகமும் உயிர்களும்

அழிந்துபோய்விடும். தேவர்களுக்கு மனிதன் தனது உடைமை முழுவதையும அர்ப்பணம் செய்துவிட வேண்டும். அதுவே தேவர்களின் உணவு ; 'நெய்யொளி கொண்ட தேவநதிகள்' என்றும், 'நெயயொளி கொண்ட ஸரஸ்வதி' என்றும், 'நெய்யொளி கொண்ட அறிவு' என்றும், வேதம் பிற இடங்களில் வழங்குவதால், 'நெய் யொளி' என்பது 'ஞானத்தெளிவு' தான் பொருள் என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். எனவே, நாம் தேவர் களுக்குக் கொடுக்கும் உணவை ஞானத் தெளிவுடன் கலந்து கொடுக்க வேண்டுமென்று விசுவாமித்ரர் சொல்லுகிருர்.

3. 'விரத' மென்பது விதி. அன்பின் விதிகளை நன்கு வழக்கப்படுத்திஞல், அன்பு நம்மை வளர்க்கும்; நம்மைக் காக்கும். பிறகு, அழிதலும் தோல்வியும் பாவமும் நமக் கில்லை.

மதுச்சந்தர் (தேனிசை) என்ற ரிஷி வாயு இந்திரன் மித்திரன் வருணன் என்ற தேவர்களைப் பாடியது.[1]

உயிர் (வாயுதேவன்)

1 காற்றே வா, காட்சி யுடையாய், இங்கு நின் பொருட்டுத் தேன்கள் புனைந்து வைத்திருக்கின்றோம்.

அவற்றை அருந்து ; கூவுதலைக் கேள்.

2 உயிரே, மந்திரங்களால் நின்னைத் துதி செய்கின்றனர்.

(யாவர்?) பண் பாடுவோர், தேன் பிழிந்தோர், பகலறிந்தோர்.

3 உயிரே, நிறைவுதரும் நினது இன்ப ஓடை வேள்வி தருவோனை நோக்கிப் பாய்கின்றது.

(அஃது) தேன் பருகுமாறு விரிவுகொண்டது.

உயிரும், அறிவுச்சுடரும் (வாயு, இந்திரன்)

4 இந்திரா, காற்றே, இங்கு சாறுகள் பிழிந்திருப்பது, காணீர். இங்கே இனிமைகள் கொண்டு வருக. தேன்கள் நும்மை விரும்புகின்றன.

---

1 ரிக்வேதம் : மண்டலம் 1; ஸூக்தம் 2, அஷ்டகம் 1, அத்யாயம் 1, வர்க்கம் 3, 4.

5 வளத்தின் கருப்பொருளிடை யூர் காற்றே, இந்திரா! சாறுகளின் சுவையறிவீர்; விரைவுடன் இங்கு வருக.

6 காற்றே, இந்திரா! ஸோமம் பிழிவோன் செம்மையாகச் செய்யும் வேள்வியின் கண்ணே, நேர்மையறிவுடன், வீரரே, விரைந்து வருக.

அன்பும் விரிவும் (மித்திர வருணர்)

7 தூய பகுத்தறிவு கொண்ட மித்திரனை அழைக்கிறேன்; பகைவரை மாய்க்கும் வருணனை அழைக்கிறேன். அவர் தெளிவுடன் ஒளிரும அறிவைச் சமைப்போர்.

8 நேர்மையை வளர்ப்போர், நேர்மை நிலை பற்றுவோர், அந்த மித்திர வருணர் நேர்மையினாலே பெரிய வேளவித் திறம் அடைகின்றனர்.

9 மித்திர வருணர் கவிகள்; பல பிறப்புடையோர்; விரிந்த மனையுடையோர்; அவர் நம்மைத் திறமையுடைய தொழிலில் நாட்டுக.

அசுவிநௌ தேவர்

முன்னுரை

'**அ**சுவிநௌ' என்றால், 'குதிரை யேறி வரும் இருவர்' என்பது பொருள். இவர் இரவு பகலைக் குறிப்பிடுவதாகச் சில ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் கருதுகிறார்கள். தேவ வைத்தியரென்பது புராணக் கொள்கை. தமிழிலே, வாசி என்ற சொல் குதிரையைக் குறிக்கும்; இது வாஜி என்ற வடமொழியின் திரிபு. இந்தச் சொல்லை யோகிகள் உயிர்க்காற்றென்ற பொருளில் வழங்குவதுண்டு. அசுவம் என்பது உயிரத்திறமை. அத் திறமையை அதன் போக்கு வரவுகளிலே பாதுகாக்கும் இரண்டு வித சக்திகளே அசுவிநௌ தேவர் என்பது யோகிகளின் மதம.

மதுச்சந்த ரிஷி அசுவிநௌ தேவரையும், இந்திரனையும், வானவர் கூட்டத்தையும், ஸரஸ்வதி தேவியையும் பாடியது[1].

அசுவிநௌ தேவர்

1 **பு**ரவி நடத்துவீர், விரைந்த நடை கொண்டீர், நன்மைத் தலைவரே, பல இன்பங்களுடையீர், எமது வேள்வியின் விருப்பங்களிலே மகிழ்ச்சி பெறுக.

2 இருவீர், பரியூர்ந்து வருவீர், பல வெற்றிகளையுடையீர், வீரரே, மதிசிறந்தீர், நுமது வலிமை கொண்ட அறிவினால் எமது சொற்களை விரும்புக.

1. ரிக்வேதம் : மண்டலம் 1. ஸூக்தம் 3 : அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1. வர்க்கம் 5-6.

3 வெல்வீர், இளமையுடையீர், நெறி செல்வீர், ருத்ரன் வழிகண்டீர், வேள்விப் புல்லை நன்ருகத் துணித்துப் பரப்பி வைத்திருக்கும் மனிதரிடத்தே ஸோம ரஸங்களை உண்ணும்பொருட்டு வருக.

இந்திரன்

4 வருக, இந்திரா! சித்திரக் கதிரோய்! இந்தத் தேன்கள் நின்னை விரும்பி நிற்கின்றன. இவை நுட்பங்களாலே முழுதும் தூய்மை செய்யப்பட்டன.

5 வா, இந்திரா! அறிவினுலே தூண்டுதல்பெற்று ஞானிகளின் ஏவுதல் கொண்டு இங்கே ஸோமத்துடன் வேண்டுவோனது மந்திரங்களை நோக்கி வா.

6 இந்திரா, புரவி யூர்வாய், விரைவுடன் எம்முடைய அறிவு மந்திரங்களை நாடி வருக, எமக்கு ஸோமத்திலே இன்பத்தை நாட்டுக.

விசுவ தேவர் (வானவர் கூட்டம்)

7 வானவர் எல்லீரும் வாரீர்; காப்புத் தொழிலுடையீர், தொழில் செய்வோரைத் தாங்குவீர், ஸோமந் தருவோனுக்கு (நன்மைகள்) தருவீர், வருக.

8 வானவர் கூட்டமே, ஆறுகளைக் கடப்பீர், எமது ஸோமத்தை நாடி வருக, மந்தைக்கு வரும் ஆவினம் போலே.

9 வானவர் கூட்டமே, பகையற்றீர், பல சூழ்ச்சிகளுடையீர், தீங்கற்றீர், தாங்கும் வலிமை யுடையீர், வேள்வியை விரும்புக.

ஸரஸ்வதி

10 தூயமை செய்வாள் ஸரஸ்வதி ; வளங்களிலே வளமுடையாள், கருப்பொருள் ஆவாள் ; நமது வேள்வியை அறிவினாலே தாங்குக.

11 உண்மைகளைத் தூண்டுவாள். நல்ல மதிகளை ஒளிபெறக் காண்பாள், நமது வேள்வியை ஸரஸ்வதி தாங்குகின்றாள்.

12 (உண்மைப்) பெருங்கடலைக் காட்சியினாலே தெளிவுறச் செய்கின்றாள். அறிவுகளனைத்திலும் ஸரஸ்வதி அரசு செய்கின்றாள்.

இந்திரன்

மதுச்சந்த ரிஷி இந்திரனைப் பாடியது.[1]

1. **ந**ல்ல வடிவங்கள் சமைக்கும் இந்திரனை நாள்தோறும் காக்கும்படி அழைக்கின்றோம், பால் வேண்டுவோர் நன்கு கறக்கும் ஆவினை நாடுவது போல.

2. எமது தேன்பிழிவுகளை நாடி வருக. ஸோமமுண்பாய், எமது ஸோமத்தை யுண்ணுக. செல்வனாகிய நினது களி எமக்குக் கதிர்களைத் தருமன்றோ ?

3. இனி, நினது மிகவும் நுட்பமாகிய மதிகளை அறியக்கடவோம்.

எம்மை நீ கடந்து சென்று விடலாகாது.

---

1 ரிக்வேதம்: மண்டலம் 1, ஸூக்தம் 4, அஷ்டகம் 1, அத்யாயம் 1, வர்க்கம் 7, 8.

4. வேள்வி செய்யும் மானுடனே, இந்திரன் வலியவன், அழிக்க வொண்ணாதான், தெளிவுடையோன். அவனிடம் உதவி கேள். நினது நண்பருக்கு அவன் வரமளித்தான்.

5. இந்திரனிடத்தே செயல்களை ஒப்புக்கொடுத்து விட்டுப் பிறகு நம்மவர் நமது பகைவரை நோக்கி 'இங்கிருந்து விலகி யோடுவீர்' என்று கூறுக.

6. நமக்கு அழிவு செய்ய நாடும் பகைவர் நம்மை 'நற்பேறு பெற்றோர்' என்று பேசுக; இந்திரனுடைய இன்பத்திலே இருந்திடுவோம.

7. வேள்வி செய்வோய், விரைந்து வரும் இந்திரனுக்கு விரைவுடைய தேனைக் கொண்டுவா; இத் தேன் வேள்வியின் செல்வம்; வீரருக்குக் களி தருவது; தோழரைக் களிப்புறச் செய்யும் இந்திரனை நோக்கி வீழ்வது.

8. நூறு வேள்வித் திறனுடையாய்! இந்திரா! இத்தேனையுண்டு விருத்திரரை (மறைப்புப் பேய்களை) கொன்றிடுவாய்; வளமுடைய மனிதனை வளங்களிலே காப்பாய்.

9. இந்திரா, வேள்வித்திறன் பலவுடையாய், வளமுடைய நின்னை வளமிகச் செய்கின்றோம், செல்வங்கள் பெறும் பொருட்டாக.

10. இன்பச் செல்வங்களை வென்று தருவான். பெரியோன, நன்கு கரையேற்றுவோன், தேன் பிழியும் மனிதருக்கு நண்பன்—அவ் விந்திரனைப் பாடுங்கள்.

இந்திரனை மதுச்சந்த ரிஷி பாடியது.[1]

1 **வா**ருங்கள், வீற்றிருங்கள். இந்திரனைப் பாடுங்கள் துணைவரே![2] ஸ்தோமங்களைச் சுமப்பவரே!

2 பல செல்வங்க ளுடையவனை, விரும்பத் தக்க இன்பங்களின் அரசனை, இந்திரனை, ஸோமரஸம் பிழியுமிடத்தே, ஒன்றுகூடிப் (பாடுங்கள்).

3 அவன் எங்கள் யோகத்திலே அமர்க. செல்வமும் பலவகை யறிவும் பெருகும்படி அவன் எம்மிடத்தே பொருந்துக. அவன் நமபொருட்டு வளமைகளுடனே வருக.

4 போரில், மோதுமிடத்து, இவன் குதிரைகளைப் பகைவர் நயப்பதில்லை (அஞ்சுகினறனர்). இவ்விந்திரனுக்குப பாட்டுச் சொல்லுங்கள.

5 ஸோம முண்பானுக்கு இந்த ஸோமங்களை வடித்தோம். இவை தூய்மை யுடையன, விருந்துக் களி தருவன, கட்டிப்பால்[3] கலந்தன.

இந்திரா, செய்கை நலமுடையாய், ஸோமத்தின் முதற் பானத்துக்கு நீ பிறந்து விட்டாய்.

---

1 ரிக்வேதம்: மண்டலம் 1, ஸூக்தம் 5, அஷ்டகம் 1. அத்யாயம் 1, வர்க்கம் 9, 10,

2 ஸ்தோமம்—மந்த்ர ப்ரதிஷ்டை.

3 பால் என்பது ரிஷிகளின் பாஷையிலே ஒளிச் சுவை என்றும் பொருள் படும், 'கோ' என்னும் மொழி பசுவென்றும், ஒளிக்கதிரென்றும் இரண்டு பொருள்பட வழங்குதல் வேதத்தில் ஸர்வ ஸாதாரண மானது.

6 பிறக்கும்போதே முதிர்ந்த வலிமையுடன் வந்தாய்.

7 விரைவு கொண்ட ஸோமங்கள் நின்னுள்ளே பாய்க. இந்திரா, பாட்டினை விரும்புவோய், அறிவோங்கிய நின்னிடத்து நலங்கள் சார்ந்திடுக.

8 உன்னை ஸ்தோமங்கள் வளர்த்திடும்; பல வேள்விகளின் இறைவனே, உன்னைச் சொற்கள் பெருகும்படி செய்யும். எமது பாட்டுகள் உன்னை வளர்த்திடுக.

9 எல்லா வகை ஆண்மைகளும் உடைய ஆயிர விதமான பெருவளத்தை இந்திரன், தேயாத காவல் செயபவனாகி, எமக்கு வென்று தருக.

10 உடல்களைக் கொல்லும் காலன் எமக்குத் துன்பஞ் செயயாதொழிக. இந்திரா, பாட்டை விரும்புவோய, அவன் படைக்கலத்தை நீ தடை செய்திடுக.

விளக்கம்

சுத்தமான அறிவு வட்டம் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. அதன் தலைமைக் கடவுள் இந்திரன்.

இந்திரனை நமதுள்ளத்திலே ஸ்தாபனம் செய்ய வேண்டுமானால், அதற்குரிய மனோநிச்சயம் செய்து கொள்ளவேண்டும். அம் மனோநிச்சயம் மந்திரவாக்காக வெளிப்படுகின்றது. மந்திரம், மனம் என்ற இரண்டு சொற்களும் வடமொழியில் ' மந்' என்ற ஒரே பகுதியில் தோன்றியவை. இந்திரன் வருகையை வேண்டி இந்த ஸூக்தம் சொல்லப்படுகிறது. தேவர்களை அழைப்போர்

முன்னதாகவே ஸோமரஸம் பிழிந்து வைக்கிறார்கள். ஸோமப் பச்சிலையை உரலிலே போட்டு உலக்கையால் இடித்து ஸோமரஸம் பிழியப்படுகிறது. யோகானு பவத்திலே, உரல் பிரகிருதி; உலக்கை சேதனத் திறமை; உயிர்வாழ்க்கை என்ற இலையை இங்ஙனம் பிழியும் போது, சித்தத் தெளிவாகிய ஸோமரஸம் பிறக்கிறது. யோகசித்தியும், மூவுலகின் செல்வங்களும், அறிவும—பல வகை தரும பொருட்டு இந்திரனை வேண்டுகிறோம.

மனித அறிவிலே தெய்வத்திறமைகள் தோன்று வதை தேவர்களின் புதிய பிறப்பென்று ரிஷி வர்ணிக் கிறார். இங்கு இந்திரன் பிறப்பும், அடுத்த ஸூக்தத்தில் மருத்துக்களின பிறப்பும இப்பொருளிலே கொள்ளத் தக்கன.

இந்திரனும் மருத்துக்களும்

இந்திரனையும் மருத்துக்களையும் மதுச்சந்த ரிஷி பாடியது[1]

1. **அ**வனைச் சூழ்ந்து நிற்போர் வேகமும்,ஒளியுமுடைய சிறப்புக் குதிரையைத் (தேரிலே) பூட்டுகிறார்கள. வானத்திலே சுடர்கள் ஒளி வீசுகின்றன.

2. விரும்பத்தக்கன, செந்நிறமுடையன, துணிவுடையன, வீரனைப் பொறுப்பன, இங்ஙனமாகிய

1. ரிக்வேதம் : மண்டலம் 1, ஸூக்தம் 6, அஷ்டகம் 1, அத்யாயம் 1, வர்க்கம் 11, 12.

குதிரைகளிரண்டையும் இந்திரனுடைய தேரில் இரு புறத்திலும் பூட்டுகின்றனர்.

3. ஒளியில்லாத விடத்தே ஒளியினைச் செய்து, வடிவமில்லாத விடத்து வடிவத்தினை அமைத்து, வீரனே, நீ புலரி[1]களுடன் பிறந்து விட்டாய்[2].

4. பின்பு தமது வழககபபடி மருத்துக்கள் மீளவும் பிறந்தனர், தமது வேளவிப பெயர் கொண்டனர்.

5. இந்திரா, கோட்டைகளை உடைத்து, மறை விடங்களிலே வேள்வியைச சுமந்து செல்லும் மருத்துக் களுடனே,[4] நீ ஒளிக்கதிர்களைச் சென்று மீட்டுக் கொடுத்தனை[5].

6. பெரியோன், ஞானக் கேள்வியுடையோன், செல்வங்கள தேடிக்கொடுபபோன். அவ்விந்திரனை நோக்கி மதியின்படி பாடலுறறனர், பாட்டினாலே தேவ நிலைபெற விரும்புவோர்.

---

1. புலரி—வைகறை, காலைச் செவ்வானம். இங்கு 'புலரிகள்' என்பது ஞானோதயங்களை.

2. இம்மூன்று ரிக்குக்களும் இந்திரனைப் பாடியன.

3. ரிக்குக்கள் 4, 6-10 மருத்துக்களைப் பாடியன.

4. மருத்துக்கள் புயற் காற்றின் தேவர் ; இவர் நமது அறி வொளியை மூடும் இருள்களை யெல்லாம் சாடிப் புடைத்துக் குத்தி யொழித்துவிட்டு, வானமழையையும் ஒளியையும் பெறும் படி செய்பவர்.

5. இந்த 5-வது ரிக்கும் 7-வதும் இந்திரனையும் மருத்துக் களையும் பாடியன.

7. அஞ்சாத இந்திரனுடன் நீயும்[1] வந்து எங்கள் முன்னே தோன்றுக. நீங்க ளிருவரும் களியுடையீர். நிகரான ஒளியுடையீர்.

8. பழிக்கக்கூடாதவர், ஒளி சார்ந்தோர், இந்திரனுடைய விரும்பத் தக்க கணங்கள் இந்த மருத்துக்களால் வேள்வி வலிமையுடன் ஒளிர்கின்றது.

9. எங்கும் ஸஞ்சாரம் செய்வாய், இந்திரா, இவ் வேள்வியிலே நின்னை வாக்குக்கள் ஒன்றுகூடி வேண்டுகின்றன. அங்கு அச்சுடர் தரும் அறிவு வானத்திலிருந்து வருக.

10. அல்லது, அங்கு இம்மண்ணைச் சார்ந்த வானத்தினின்றும் வருக. அல்லது, மஹா லோகத்திலிருந்து வருக.

விளக்கம்

நமது மனமாகிய வேள்விக்கூடத்தை நோக்கி இந்திரன் புறப்படுகிறான். சிவந்த ஒளியும் துணிவுமுடைய குதிரைகளால் அவனுடைய தேர் இழுக்கப் படுவதாகக் கவி கற்பனை செய்கிறார்.

பிறகு, மூன்றாவது படியில்,[2] இந்திரன் நமது மனோ மண்டலத்தில் வந்தபிறகு நடக்கும் செய்திகளைக் காட்டுகின்றார். அவன் வருமுன்னே ஒளியின்றி யிருந்தது.

---

1. இந்தப் பாட்டில் நீ என்ற சொல் மருத்துக்களின் கூட்டத்தைக் குறிப்பிடுவதாகப் பழைய உரைகாரர் சொல்லுகின்றனர்.

2. 'படி' என்பது 'ரிக்'.

அவன் வந்தவுடனே ஒளி யுண்டாயிற்று. அவன் வரு முன்னே நமது மனோமண்டலத்தில் நல்ல திருத்தமான வடிவங்கள் அமைந்திராமல் கலங்கிக் குழப்பமுற்றுக் கிடந்தது. அவன் வந்தவுடனே, அங்கு நல்ல வடிவங்கள் உண்டாயின; அதாவது, ஒழுங்கும் அழகுமுடைய மனோ நியமங்கள் ஏற்பட்டன. பிறகு, 'வைகறைகள்' என்று சொல்லப்படும் ஞானோதயங்கள் தோன்றின. பின்பு, அங்கே இந்திரனுடைய சேனை மறவராகிய மருத்துக்கள் எனனும் தேவர் பிறக்கிறார்கள். இந்திரன் தான் தோன்றும் போது, அஞ்ஞானம் அச்சம் கவலை முதலிய தன் பகைவரைக் கொல்லும் பொருட்டுப் படையுடன் வருகின்றான்.

ஒளியின் கதிர்களை அசுரர் ஆங்கு ஓரிருட் குகையில் மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்திரனும், மருத்துக் களும், அசுரருடைய கோட்டையைத் தகர்த்து, உள்ளே புகுந்து, அவ்வொளிக் கதிர்களை விடுவித்துக் கொடுக்கி றார்கள்.

வலிமைகொண்ட மந்திரங்களாலே, அதாவது மனோ நிச்சயங்களாலே, மனிதன் இவ்வுலகத்தில் அமரநிலை யடைகின்றான். அது பற்றியே, 'பாட்டினால் தேவநிலை பெற விரும்புவோர் இந்திரனைத் தமது மதியின்படி பாடலுற்றனர்' என்று ரிஷி சொல்லுகிறார்.

அதிதி

(ரிக்வேதம் : 1 மண்ட.—191 ஸூ.—6 ரிக்.)

வான் உங்களுக்குத் தந்தை. மண் உமக்குத் தாய். ஸோம ரஸம் உடன் பிறந்தது. அதிதி உடன் பிறந்தாள்.

இந்திரனும் மருத்துக்களும்

(8 மண்ட.—101 ஸூ.—15 ரிக்.)

ருத்திரர்களின் தாய, வஸுக்களின் மகள், தன் மக்களாகிய தேவருக் கெல்லாம் உடன்பிறந்தாள, அமிர்தத்தின் ஊற்றுவாள். அறிவுடைய மனிதனுக்குச் சொல்லுகிறேன் ; 'மாசற்ற ஒளியாகிய அதிதியை மறக்க லாகாது'.

(10 மண்ட.—63 ஸூ.—10 ரிக்.)

நன்கு காக்கும் மண்ணுகவும, நிகரற்ற வாணுகவும அதிதியே விளங்குகிறுள் ; நிறைந்த நலந் தருபவள ; நன்கு நடத்துபவள் ; அந்த அதிதியாகிய தெயவத் தோணியிலே, நாம் நல்ல நிலையின பொருட்டாக ஏறிக கொளளுவோம ; அது நல்ல தண்டுகளுடையது, மாசற றது, தொளையில்லாதது.

(10 மண்ட.—36 ஸூ.—3 ரிக்.)

எல்லாத் தீமையினின்றும் நமமை அதிதி காக திடுக. அவள் மித்திரனுக்கும செல்வ மிகுந்த வருண னுக்கும தாய். அவளாலே அழிவற்ற வானெளியைச் சேர்ந்திடுவோம.

(9 மண்ட.—74 ஸூ.—3 ரிக்.)

அதிதியின் நேர்மை நெறியிலே செல்வோன விசால மான ஒளிப் பாதையிலே செல்லுகின்றுன்.

(2 மண்ட.—27 ஸூ.—7 ரிக்.)

ராஜமாதாவாகிய அதிதியும், அர்யமானும்[1] நம்மை நல்ல வழிகளிலே செலுத்திப் பகைமைகளை யெல்லாம்

கடக்கும்படி செய்க. நாம் நல்ல வீரராகிப் பகைமை தீர்ந்து மித்ரவருணரின் மங்களத்தில் வாழ்வோமாக.

(8 மண்ட.—67 ஸூ.—14 ரிக்.)

கட்டுண்ட திருடனை அவிழ்த்து விடுவதுபோல, எம்மை ஓநாய்களின்[2] வாயிலிருந்து அதிதியும் அவள் மக்களும் விடுதலை செய்க.

(8 மண்ட.—18 ஸூ.—6 ரிக்.)

இரண்டறவளாகிய அதிதி பகலிலும் இரவிலும் எமது செல்வத்தைக் காத்திடுக. எப்போதும் வளர்ப்பவளாகி எம்மை அவள் தீமையினின்று காத்திடுக.

(8 மண்ட.—18 ஸூ.—7 ரிக்.)

மதியிலே நிறபவளாகிய அதிதி நமக்குப் பகலொளியிலே துணை புரிய வந்திடுக. அவள் நமக்கு மங்கள மயமாகிய பேரின்பத்தைத் தருக. அவள் நமது பகைவரை (ராக்ஷஸரை) யெல்லாம் ஒழித்திடுக.

(1 மண்ட.—185 ஸூ.—3 ரிக்.)

நிகரற்றதும் தீங்கற்றதுமாகிய அதிதியின் வரத்தை வேண்டுகிறேன்.

(7 மண்ட.—40 ஸூ.—2 ரிக்.)

தேவியாகிய அதிதி நமக்குப் பெருஞ் செல்வம் தருக.

---

1. அர்யமான் வலிமைத் தெய்வம்; மித்ரன் அன்புத் தெய்வம்; வருணன் விரிவுத் தெய்வம்.

2. ராக்ஷஸரின்.

(10 மண்ட.—100 ஸூ.—1 ரிக்.)

அனைத்தையும் சமைப்பவளாகிய அதிதியை வேண்டு கிறேன்.

சில திருஷ்டாந்தங்கள் காட்டினேன். பிற்காலத்துக் கதைகளிலே அதிதியின் உண்மை பொருள் மறைந்து விட்டது. 'அநந்த சக்தியை' ஒரு ரிஷி பத்தினி யாக்கி விட்டார்கள். அதிதி யென்பது எல்லையில்லாத பரமாத்ம சக்தி. 'அஹங்காரம்' பிரிவு படுத்துகிறது. நான் என்ற பிரிவுணர்ச்சி நீங்கும்போது மனிதன் எல்லை யற்ற நிலை யுடன் பொருந்துகிறான். அதுவே 'அதிதியோகம்' அல் லது சக்தியோகம் என்று சொல்லப்படும். அதிதியின் மக்கள் ஆதித்யர். இது தேவருக்கெல்லாம் பொதுப் பெயர். ஸூர்யனுக்குச் சிறப்புப் பெயராக வழங்குகிறது. அதிதியைச் சரணமடைந்தோரும் ஆதித்யரேயாவர்.

வாக்கு

வேதத்தில் வாக்கை ஒரு தெய்வமாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாகப் பின்வரும் மந்திரங்களை[1] நாம் ஏற்கனவே[2] படித்திருக்கிறோம் :—

"நம்மைப் பரிசுத்தம் செய்வாள் ஸரஸ்வதி ; வளங் களிலே மிகுந்தாள், அறிவுச் செல்வ முடையவள், (நமது) வேள்வியைத் தாங்குக.

---

1. ரிக்வேதம்: மண்டலம் 1. ஸூக்தம் 3. ரிக் 10-12.
2. 29-வது பக்கம் பார்க்க.

"உண்மை யொளிகளைத் தூண்டுவாள், நல்ல மதிகளை விளங்கச் செய்வாள், ஸரஸ்வதி வேள்வியைக் காக்கின்றாள்.

"பெரு வெள்ளமாகிய ஸரஸ்வதி, ஞானவொளியால் விளக்குவாள், எல்லா அறிவுகளிலும கதிர் செய் கின்றாள்."

'வாக்' கென்பது, மூலத்திலே, படைத்தல் என்று பொருள்படும். ஸரஸ்வதியை இந்திரனுடைய மறைவுயிர் என்று சொல்வதுண்டு. ஸ்ருஷ்டியே வாக்கு; ஸ்ருஷ்டியே சக்தியானபடியாலேதான் புராணக்காரர் ஸரஸ்வதியைப் பிரம்மாவின் சக்தியென்றார். பைபிள் புஸ்தகத்திலே, 'ஆரம்பத்தில் வாக்கு இருந்தது; அந்த வாக்கு ஈசனோ டிருந்தது; அந்த வாக்கே ஈசன' என்று சொல்லப்படு கிறது. சக்தி பரம புருஷனோடிருப்பதையும, அவ விரண்டும் ஒன்றென்பதையும் அந்த வாக்கியம காட்டு கிறது.

ஸரஸ்வதி பூஜை—உண்மை வழி

சொல்லை ஸாதாரணமாக நினைத்துவிட லாகாது. உண்மைச்சொல் க்ஷேம மந்திர மாகும். பொயச்சொல் அழித்துவிடும். "வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள்."

இவளை அறிஞன் தனக்குள்ளே ஞான வெள்ளமாகக் காண்கிறான். அவனுடைய அறிவு கதிர் விடுகின்றது. இவளுடைய பூஜைக்கு முக்கிய வழிகள் எவை? தான் எப்போதும் எவ்விடத்திலும் உண்மை சொல்லுதல்

பிறர் உண்மை சொல்வதை எப்போதும் எவ்விடத்திலும் விருப்பத்தோடு கேட்டல் என்ற இவ்விரண்டுமேயாம். தான் உண்மை சொல்வது மிகவும் சிரமமாய் விட்டது. பிறர் உண்மை சொல்வதைக் கேட்கும்போது நாராச வாணமாய்விட்டது. ஸாதாரண நிலையில், மனித வாழ்க்கை அத்தனை கோணலாகி விட்டது; மனித அறிவு அவ்வளவு குழப்பமடைந்து நிற்கின்றது.

தேவ வாக்கு அவதாரம் : ஸரஸ்வதி

வேத மார்க்கமாகிய வேள்வியின் ரஹஸ்யப் பொருளை உணர்ந்து நடந்தால், உண்மை சொல்வதிலும் துன்பமிராது; கேட்பதிலும் துன்பமிராது. உலக வாழ்க்கையே தேவருக்குச் செய்யப்படும் வேள்வியல்லவா? அதனை ஸரஸ்வதியே தரிக்கவேண்டுமென்று மதுச்சந்த ரிஷி வேண்டுவதை மேலே கண்டோம். உண்மைச் சொல்லே ஸரஸ்வதி வசம் நமது வேள்வியை ஒப்புக்கொடுப்பதற்கு முக்கிய வழியென்றோம். இதனுடன், நிந்தை, பழி, சாபம், பயம், அசுசி—இவற்றினால் வாக்கை மாசுபடுத்தா திருக்கவேண்டும். அமங்கள வார்த்தைகளும் அவச் சொற்களும், பய வசனங்களும் தீமை தரும். பரிபூர்ணமான தீரமும், வலிமையும், உண்மையும், திருத்தமும், தெளிவும் பொருந்திய வாக்கே தேவ வாக்கென்று சொல்லப்படும். மனித ஜாதிக்கு தேவ வாக்குப் பிறந்திடுக.

ஸரஸ்வதியும் இலக்கியமும்

உலக நடையிலே, உண்மை முதலிய குணங்கள் ஸரஸ்வதி தேவியின் கருணைக்கு நம்மைப் பாத்திரமாக்கி,

நம்மிடத்திலே தேவ வாக்கைத் தோற்றுவித்து, நமது வேள்வியைக் காக்கும் என்பது கண்டோம். இலக்கியக் காரருக்கோ வென்றால், இத்தெய்வமே குலதெய்வம். அவர் இதனைச் சுடர் செய்யும் உண்மையுடனே போற்ற வேண்டும். எதுகை மோனைகளுக்காகச் சொல்ல வந்த பொருளை மாற்றிச் சொல்லும் பண்டிதன் ஸரஸ்வதி கடாக்ஷத்தை இழந்து விடுவான். யமகம் திரிபு முதலிய சித்திரக்கட்டுக்களை விரும்பிச் சொல்லுக்குத் தக்கபடி பொருளைத் திரித்துக் கொண்டு போகும் கயிறுபின்னிப் புலவன் வாணியின் திருமேனியை நோகும்படி செய்கிறான். அவசியமில்லாத அடைமொழிகள் கோபபோன் அந்த தெய்வத்தின் மீது புழுதியைச் சொரிகின்றான். உலகத்தாருக்குப் பொருள் விளங்காதபடி இலக்கியஞ் செய்வோன் அந்த சகதியைக் கரித்துணியாலே மூடுகின்றான்; 'வெள்ளைக்கலை' யுடுத்துவதில்லை. மன மறிந்த உண்மைக்கு மாறு சொல்லும் சாஸ்திரக்காரனும் பாட்டுக் காரனும் ஸரஸ்வதிக்கு நிகரில்லாத பாதகம் செய்கின்றனர். இலக்கியத்துக்குத் தெளிவும் உண்மையுமே உயிரெனலாம். இவ்வுயிருடைய வாக்கே அருள் வாக்கென்று சொல்லப்படும்.

மருத்து

(புயற்காற்று)

முகவுரை

இது கண்வ ரிஷி காட்டிய மந்திரம். மருத்துக்க ளென்றால் புயற் காற்றடிக்கும் தேவர். இவர்கள் ருத்திரன் மக்கள். ருத்ரன் அருச்சத் தக்கவன். அவனுக்கு மூவுலகமும் நடுங்கும். பரமாத்மாவின் ஸம்ஹார வடிவத்துக்கு, வேதம் ருத்ரன் என்ற பெயர் சொல்லுகிறது. இவன் தன்னைச் சரணமடைந்தோருக்கு எங்கும் எப்போதும் நல்ல துணையாவது போல், இவன் மக்களும் இந்திரனுடைய மறத் தோழருமாகிய மருத்துக்கள் இருளை ஒழிப்பதிலே கொடியோராயினும் வேள்வி செய்வோருக்கு நன்மை யெல்லாந் தருவர். வானத்திலே தோன்றும் புயற்காற்றுகளையும், உளத்திலே காணப்படும் உக்ர வேகங்களையும் ஆட்டிவைப்போர் மருத்துக்கள். இவர்களைச் சரணமடைந்தால், காவலும், இன்பங்களும், உண்மையறிவும் தோன்றும். இந்த வானவருடைய துணை வேண்டிக் கண்வ ரிஷி பின்வரும் மந்திரத்தை ஓதுகிறார்.

மருத்தைக் கண்வரிஷி பாடியது[1]

1. இப்படி உங்களுடைய திறமையை மேலிருந்து தீபோல் வீசுவது யாருடைய வேள்வியால்? யாரு

1. ரிக்வேதம்: மண்டலம் 1, ஸூ. 39, அஷ்டகம் 1, வர்க்கம் 18-19.

டைய சூழ்ச்சியால்? யாரிடம் போகிறீர், உலகினை அசைப்பீர், யாரிடம்?

2. உம் ஆயுதங்கள் தாக்குவதில் உறுதியும் எதிர்ப்பதில் வலிமையும் பெறுக. தொழில் செய்யும் வீரம் உமக்கே யாகுக. மாயங்கள் செய்யும் மானிடனுக்கில்லை.

3. உறுதி கொண்டதை விசிறி யெறிகிறீர். கனமுடைய பொருளைச் சுழல்விக்கிறீர். மண்ணில் மரங்களையும் குன்றுத் தொளைகளையும் ஊடுருவிச் செல்லுகிறீர்.

4. பகைவரைக் கடித்துண்பீர்! உமக்கு வானத்தில் பகையில்லை, மண்ணிலுமில்லை. விரிவுடைய ஆற்றல் நுமக்கேயாம். ருத்ரரே! அதனை யாரும் மீறலாமா?

5. மலைகளை நடுங்கச் செய்கிறார்கள், மரங்களைப் பிளந்து தள்ளுகிறார்கள். வாரீர், மருத்துக்களே, பித்தரைப்போல்; தேவரே, உமது முழுக் குலத்துடன் வருக.

6. புள்ளி மான்களைத் தேர்களில் பூட்டினீர். சிவப்பு மான் தலைவனாக இழுக்கிறது, உமது வரவை மண்மக்களும் உற்றுக் கேட்டார், மனிதர் நடுங்கினர்.

7. ருத்ரன் மக்களே, விரிவின் பொருட்டு, உமது துணையை விரைவில் வேண்டுகிறோம். பழமைபோலே எமக்குத் துணை கொண்டுவருக; அஞ்சி நிற்கும் கண்வனை நாடி இங்கு வருக.

8. உம்மாலேனும் மனிதராலேனும் தூண்டப் பெற்றதாகி எம்மை அடிக்க வரும் பிசாசு யாதாயினும்,

அதற்கு ஆற்றலும் வருமையும உம்முடைய உதவிகளும் இல்லாதபடி செய்க.

9. வேள்வி காப்பீர், கண்வனை முழுதும் காத்து விட்டீர்; உமது முழு வரங்களுடன் எம்மிடத்து வருக, மழையிடத்து மின்னல்கள் கூடுவதுபோலே.

10. நன்றாகப் பீளப்பீர், முழு வன்மையும் கொண்டு வருகிறீர், உலகத்தை ஆட்டுவீர், மருத்துக்களே! ரிஷிகளின் கொடிய பகையின்மீதே அம்புபோலொரு பகையினை வீசுக.

விளக்கம்

உள்ளம பழங்காடு போலாகி விட்டது. இருள் சேர்ந்து போயிற்று. நல்ல காற்றுப் புக வழியில்லை. புதரும கிளையும மிகுதியாகி, இருளும சேறும நாற்றமுமாகி, நடக்கத் திரிய வழியில்லாம லிருக்கிறது. அப்போது தேவனாகிய இந்திரனிடம முறையிடுகிறோம. அவனுடைய தோழராகிய வேகசக்திகளை நாடுகிறோம். அந்த யோக சக்திகள் புயற்காற்றைப்போலே வந்து, உள்ளத்திலே சுத்தநிலையும், அமர வாழ்க்கையும் தந்து காக்கின்றன. ஓம் தத்ஸத்.

புயற்காற்றுத் தேவராகிய மருத்துக்களை

கோதமர் பாடியது[1]

1. **வா**ரீர், மருத்துக்களே!

---

1. ரிக்வேதம் : மண்டலம் 1, ஸூக்தம் 88, அஷ்-1, அத்-6, வர்க்கம்-14.

மின்னல்களும், நல்ல பாட்டுக்களும், வேல்களும் நிரம்பியனவாய், (காற்றுக்) குதிரைகளைச் சிறகுபோல் உடையனவாகிய தேர்களின் மீதேறி வருக. நல்ல மாயைகளை யுடையீர்!

மிக்க வளமுடைய இன்பத்தைக்கொண்டு, எம் மிடத்தே பறவைகள்போல் வருக.

2. தேர்களை விரைந்திழுக்கும் சிவப்புக்குதிரை களும மாநிறமுடைய குதிரைகளுங் கொண்டு, அவர்கள ஒளியுடன் வருகிறார்கள். (அவர்களில்) ஒருவன் அரிவாள் கொணடிருக்கிறான். அவன் பொன்னொளி வீசுகிறான். தேருருளையினால் அவர்கள பூமியை அடித்தனர்.

3. (வானவரே, நீங்கள்) உடம்பிலே, செல்வத்தின் பொருட்டு, வாள் பூண்டிருக்கிறீர்கள். நாட்டை மேலோங்குமபடி அசைப்பதுபோலே, எமதறிவையும ஓங்குமபடி செய்க!

மானுடரே, உங்கள் பொருட்டாக இந்த மருத்துக் கள் நன்கு பிறந்து மிகவும ஊக்க முடையவராய், மலையை அசைக்கிறார்கள்.

4. பருந்துகளே!

எமது நாட்கள் உமமை ஒரு முறை சுற்றி வந்து, பிறகு எமதறிவினிடத்தேயும், எமது தெய்விகமான செய்கையினிடத்தேயும் மீண்டெயதி விட்டன.

நல்ல பாட்டுக்களாலே வேள்வி செய்யும் கோதம

ரிஷியின் கூட்டத்தார் தண்ணீர் குடிப்பதற்காகக் கிணற்றின் மேன்மூடியைத் திறந்துவிட்டனர்.

5. மருத்துக்களே, உமக்காக, கோதமன் பாடிய இப்பாட்டுக்கு நிகர் வேறொன்று கண்டதில்லை. பொன்னுருளைத் தேர்களில் இரும்புப் பற்களுடைய காட்டுப் பன்றிகளைப் போலே வரும உம்மைக் கண்டு (கோதமன் இப்பாட்டைச் செய்தான்).

6. தொண்டன் வாக்காதலால், உமக்கிணங்கிய இந்த பாட்டு உமமை நோக்கி ஒலித்தெழுகின்றது. எம்மிடமிருந்து, சிரமமின்றி, இயற்கையின்படி இந்த வாகருண்டாயிற்று.

விளக்கம்

இந்த மந்திரம் பாடினவர் கோதம ரிஷி.

1. பழைய உலகத்தை மாற்றிப் புதிய உலகம் செயவதும், பழைய காட்டை அழித்துப் புதிய காடு தோற்றுவிப்பதும, பழைய அறிவை நீக்கிப் புதிய அறிவு கொடுபபதும், மருத்துக்களின் தொழில். அதனால் அவர்களுடைய தேர்களில் " மின்னலும, நல்ல பாட்டும் வேலும் " கொண்டு வருகிறார்கள். மின்னலாலும் வேலாலும் பழமையை அழித்து, நல்ல பாட்டினால் புதுமை பிறக்கும்படி செய்கிறார்கள். மருத்துக்கள் " நல்ல மாயைகளை யுடையோர்". தேவ மாயை யென்றும், அஸுர மாயை யென்றும், இரண்டு வகையுண்டு. நல்ல மாயைகளாவன தேவ மாயைகள்.

2. மருத்துக்களிலே ஒருவன் 'அரிவாள் கொண்டிருக்கிறான்.' இவனுடம்பு பொன்னொளி வீசுகிறது இவன் யார்? கணநாதன் போலும்.

3. மனிதர் பொருட்டாக மருத்துக்கள் 'மலையை அசைக்கிறார்கள்'. இந்த மலை அஞ்ஞானம், அஹங்காரம்.

4. நாட்கள் மருத்துக்களைச் சூழ்ந்து நம்மிடம் திரும்பி வரும்போது, மருத்துக்களை அழைத்து வருகின்றன. அதாவது, நாம் பல நாளாக மருத்துக்களை வேண்டிச் செய்த தவம் பயனடைந்து விட்டது என்று அர்த்தம். கோதம ரிஷியின் கூட்டத்தார் 'தண்ணீர் குடிப்பதற்காகக் கிணற்றின் மேல் மூடியைத் திறந்து விட்டனர்.' அந்தக் கிணறு யாதெனில் அதுவே அமர வாழ்க்கை. அதில் ஊறிவரும் நீர் அமிர்தம. அந்தக் கிணறறின் மேல்மூடியாவது ஆணவம். ஆணவத்தை நீக்கி அமிர்த பானம் செய்கிறோமென்பது பொருள். பருந்துகளென்றது மருத்துக்களை.

5. காட்டுப் பன்றிகள மத்த நிலையும் வலிமையுங் காட்டுவன. அவற்றின் 'இரும்புப் பற்கள்' பழைய காட்டைக் கிழித்துத் தள்ளும் பொருட்டேயாம. இங்ஙனம் மருத்துக்கள் வருவதை நேரே ஞான விழியால் கோதம ரிஷி கண்டு இப்பாட்டைப் பாடினாராதலால் இதில் அனுபூதி ரஸம் காணப்படுகிறது. ஆதலால் 'இந்தப் பாட்டுக்கு நிகர் வேறொன்று கண்டதில்லை' என்று ரிஷி சொல்லுகிறார்.

6. ஸ்வானுபூதியால் வெளிப்பட்ட பாட்டாகையால் யாதொரு சிரமமில்லாமல், ஊற்றிலிருந்து நீர் புறப்படுவதுபோல் இயற்கையிலே தோன்றுகிறது. கோதம ரிஷியின் வாக்கினால் உலகத்தாரின் அஞ்ஞானம் நாசமடைகிறது.

முடிவுரை

வேத ரிஷிகள் காலத்தில் கோவில் கிடையாது, விக்ரஹாராதனை கிடையாது; ஸந்யாஸம் கிடையாது. அத்வைத த்வைத விசிஷ்டாத்வைதப் பிரிவுகள் கிடையா; பக்தி மாத்திரந் தானுண்டு.

கோவிலும் மடமும், பௌத்தமதப் பழக்கத்தால் வெளி நாடுகளிலிருந்து நமக்குக் கிடைத்த பேறுகளென்று சரித்திரக்காரர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால். இப்போது ஹிந்துமதப் பயிற்சிகளுள்ளே கோவிலும சிலையும் நெடுந்தூரம் ஆழ்ந்து போய்விட்டன. ஆதலால். இபபோது ஹிந்து மதத்திலிருந்து கோவிலைப பிரிக்க முடியாது. கோவில்களுக்குள்ளே பரஸ்பரம் பொருமையும, சண்டையு மில்லாதபடி எல்லாக் கோவில்களும ஸாக்ஷாத் ஸூர்யனாகவும், அக்நி குமாரனாகவும், ருத்ரனாகவும, இந்த்ரனாகவும், வாயுவாகவும, விஷ்ணுவாகவும, வருணனாகவும விளங்குகிற பரமாத்மாவின் கோவில்களென்றும், கோயில்களுக்குள்ளே கக்ஷி பேதங்கள் கிடையாவென்றும் பண்டித பாமரர்கள நன்ருகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ப்ரக்ருதி இயற்கைத் தோற்றம; காணப்படுகிற உலகம் விஷ்ணுவுடைய சரீரம். இதற்குள்ளே வ்யா

பித்து நிற்கும ஆத்மாவே விஷ்ணு. விஷ்ணுவைச் சிலையிலும் வணங்கலாம், மலையிலும் வணங்கலாம், தூணிலும் துரும்பிலும் வணங்கலாம். சிலைகளிலே வணங்குதல் ஒரு வகை யோகம். வேதரிஷிகள் இந்த விஷ்ணுவை, இந்த்ரனை, ஸூர்யனை, ருத்ரனை நேராகக் கண்டு வணங்கினார்கள். உலகமே இவனுடைய உடம் பாதலால் அவர்கள உலகத்தை வணங்கினார். அறிவுக் குள்ளே வாழும ஸூர்யனு மிருபபது போலே வெளி யுலகத்திலும் இருக்கின்றன. உளளும் புறமும் ஒன்று.

மற்றொரு முறை விளங்கச் சொல்லுகிறேன். புயற் காற்றடித்தது. வேத ரிஷிகள் அதன் முன்னே போய் நின்றார்கள். ஆயிர மின்னல்கள் வாள் போலே வீசின. உலகம் குலுங்கிற்று. அண்டங்கள் இடிவது போலே சத்தம் கேட்டது. மேற்படி ரிஷிகள் பயபபடவில்லை. மந்திரஙகளைப் பாடினார்கள். ருத்ரனுடைய உடம்பு தானே உலகம? வாயுவே ருத்ரன். வாயுவினுடைய உடற்செய்கை தானே புயற்காற்று? இந்திரன் மின்னலை யும் இடியையும் காட்டுகிறான். மேகங்கள் சிதறுகின்றன. பூமிக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கிறது. இதில் பயத்துக் கிட மெங்கே? ரிஷி புயற்காற்றைத் துதிக்கிறார். பிறகு, இரவு நீங்கி ஸூர்யோதயம் உண்டாகிறது; ஒளி தோன்றுகிறது. அதைப் பார்த்து நேரே கைகூப்பி ரிஷி மந்திரம் பாடுகிறார். பக்ஷிகள் பாடுகின்றன. பூக்கள் மலர்கின்றன. நீரும் காற்றும் சிரிக்கின்றன. இஃதத் தனையும் இயற்கை தெய்வத்தின் காட்சி. இதை ரிஷி போற்றும்போது ப்ரத்யக்ஷ நாராயணனைப்போற்றுகிறார்.

வீட்டிலே நெருப்பு வளர்த்து அதிலே தெய்வத்தைக் கண்டு தொழும் வழக்கம் அக்காலத்தில் மிகுதிப் பட்டது. பொதுவாக இயற்கை வணக்கம் வழக்கமில்லாமல் போன பிறகும் அக்நி பூஜையும், ஸூர்ய பூஜையும் இன்றுவரை நமக்குள்ளே மிஞ்சி நிற்கின்றன. ஸந்த்யா வந்தனாதிகளில் ஸூர்ய பூஜை நியதமாக நடந்து வருகிறது. ஸர்வ வைதிக க்ரியைகளும் ஹோமம் வளர்த்துப் பூஜை பண்ணாமல் நடப்பதில்லை.

ப்ரக்ருதியை நேரே தொழும வழக்கம மிகுதிப் பட்டால் வேதம் ஒளி பெறும்.

சரணாகதியே வழி.

வேதரிஷிகள் வேறு வழி காட்டியதாக ஸம்ஹிதைகளிலே தெரியவில்லை.

குருவுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டு மென்றும், பரமாத்மா ஒருவனுக்கே சரணாகதி தகுமென்றும என்னுடைய அபிப்ராயம்.

மனத்தைக் கட்டி ஆளுவதற்கு மந்திரத்தை உச்சரிப்பதே வழி. மந்திரத்தின் ஒலியை தியானம் செய்வதில் பயன் கிடைக்குமென்று தோன்றவில்லை. அதன் பொருளை தியானிக்கவேண்டும். பின்வரும் பாட்டில் பரம்பொருளாகிய நாராயணனுக்கு சக்தி நாமம் வழங்கப்படுகிறது.

பாட்டு[1]

நெஞ்சுக்கு நீதியும் தோளுக்கு வாளும்
நிறைந்த சுடர்மணிப் பூண்,

---

1. 'தனத தனத தனத தனத தனத தனத தாம்.'
என்று தாளம் போட்டுக்கொண்டு மேற்படி பாட்டை இஷ்டமான ராகத்தில் பாடலாம்.

பஞ்சுக்கு நேர்பல துன்பங்க ளாமிவள
பார்வைக்கு நேர் பெருந் தீ,
வஞ்சக மின்றிப் பகையின்றிச் சூதின்றி
வையக மாந்தரெல்லாம்
தஞ்சமென் றேயுரைப்பீர்; அவள் பேர், சக்தி
ஓம், சக்தி ஓம், சக்தி ஓம். (1)

நல்லதுந் தீயதுஞ் செய்திடும் சக்தி
நலத்தை நமக்கிழைப்பாள்;
அல்லது நீங்குமென்றே யுலகேழும
அறைந்திடு வாய்முரசே!
சொல்லத் தகுந்த பொருளன்று காணிங்கு
சொல்லு மவர் தமையே
அல்லல் கெடுத் தமரர்க்கிணை யாக்கிடும்
ஓம, சக்தி ஓம், சக்தி ஓம. (2)

நம்புவ தேவழி யென்ற மறைதன்னை
நாமின் று நம்பிவிட்டோம்;
கும்பிட்டெந் நேரமும் சக்தியென்றுலுனைக்
கும்பிடுவேன் மனமே.
அம்புக்கும் தீக்கும் விடத்துக்கும் நோவுக்கும்
அச்சமில்லாத படி
உம்பர்க்கு மிம்பர்க்கும வாழ்வு தருமபதம்
ஓம், சக்தி ஓம், சக்தி ஓம். (3)

பொன்னைப் பொழிந்திடு, மின்னை வளர்த்திடு,
போற்றி யுனக்கிசைந்தோம்;
அன்னை பராசக்தி யென்றுரைத் தோம்; தளை
யத்தனையுங் களைந்தோம்;

முடிவுரை

சொன்னபடிக்கு நடந்திடுவாய்,
மனமே தொழில் வேறில்லை காண் ;
இன்னும தேயுரைப் போம், சக்தி ஓம், சக்தி
ஓம், சக்தி ஓம், சக்தி ஓம். (4)

வெள்ளை மலர்மிசை வேதக் கருட்பொரு
ளாகி விளங்கிடு வாய்,
தெள்ளு கலைத் தமிழ் வாணி, யுனக் கொரு
விண்ணப்பஞ் செய்திடுவேன் ;
எள்ளத்தனை பொழுதும் பயனின்றி
யிரா தென்ற னுவினிலே
வெள்ள மெனப் பொழிவாய, சக்தி வேல், சக்தி
வேல், சக்தி வேல், சக்தி வேல் ! (5)

அக்நிஸ்தோமம்

(ருக்வேதம் 5-2)

அத்ரி மஹரிஷி செய்தது.

(முன்னுரை :— மனிதனுக்குள்ளே பரமாத்மாவின் சக்தி திகழுகின்றது. ஸாமான்ய நிலையில் அது மனிதனுடைய அறிவிலே தோன்றாமல் கீழ் நிலத்தில் மறைந்து கிடக்கின்றது. இயற்கை என்ற தாய் அதனை வயிற்றுக்குள் வைத்து மூடிக்கொண்டிருக்கிறாள். பகுதி, பிரிவு, சிறுமை யுணர்ச்சி—இவையிருக்கு மளவும் இந்த சக்தி ஒளி தராமல் மறைந்திருக்கும். "பெருமைக் காட்சி" என்று சொல்லப்படும் பேரறிவு கிடைக்குமானால் அங்கே இந்த சக்தி வெளிப்படப் பிறந்துவிடும். இந்த சக்தியை வேதம் அக்நி-தேவன் என்று கூறும். இனி, அஞ்ஞானத்தின் கட்டுகளே ராக்ஷஸ மாயைகள் என்று சொல்லப்படும். நமது அறிவுக் கதிர்களை ராக்ஷஸர் கவர்ந்து கொண்டனர். அக்நி-சக்தி தோன்றி ராக்ஷதரை அழித்து அவரை மீட்டுக் கொடுத்து நமது யாகத்தை நிறைவேற்றி நமக்கு மஹாசாந்தி தருகின்றது. இவையெல்லாம் பின்வரும் மந்திரங்களிலே தெளிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன.)

1. யுவதியாகிய தாய் மகனைத் தந்தையிடம் கொடாமல் தன்னுள்ளே மறைவாக அழுத்தி வைத்திருக்கிறாள். எனினும் இம்மகன் வலிமை குறையவில்லை. ஏறுகின்ற வேள்வித் தொழிலிலே அவன் பதிவுற்றிருப்பதை ஜனங்கள் தம்முன்னே காண்கிறார்கள்.

(*தாய்-இயற்கை. மகன்-அக்நி-சக்தி.* **தந்தை-தூய** *அறிவு.*)

2. இளம் பெண்ணே! நீ பகுதிகளில், இவனைச் சுமந்துகொண்டு நினது பெருமைக் காட்சியிலே பிறப பிக்கின்றாய். இம் மகன் யார்? பல்லாண்டுகளாகக் குழந்தைகருவிலே வளர்ந்தான். அவனைத் தாய பெறும் போது நான கண்டேன்.

3. தொலையிலே, கொல்லை நிலத்தில், பொன்னொளி வீசும பற்களை யுடையவன். மாசற்ற வண்ணமுடை யவன். அவன் படைகள சமைப்பதைக் கண்டேன். எனது பகுதிகளில் உள்ள அமுதத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டேன். இனி என்னை இந்த ராக்ஷஸர், வேதமில்லாதவர், தெயவ-அறிவில்லாதவர் என்ன செயய முடியும்?

(கொல்லை நிலம்—உணர்வு நிலத்தின் பின்னேயுள்ளது. அண்டத்திலும், பிண்டத்திலும் மூன்று நிலங்கள் உள்ளன. இவைகளை ஏழாக வகுத்து "ஸப்த லோகங்கள்" என்பதுமுண்டு.)

4. கொல்லை நிலத்தில் இடைவிடாது பலவகைப் பட்ட கதிர்களுடன் செல்வதோர் பசுமந்தை போன் றதைக் கண்டேன். அவற்றை இனி யாரும் பிடித்து வைக்க மாட்டார்கள். அவன் பிறந்து விட்டானன்றோ? அவற்றுள் வயதாகி யிருந்தனவெல்லாம் மீண்டும் இளமை பெற்றுவிட்டன.

(கதிர்கள்-எமது அறிவுக் கிரணங்கள்-இவற்றை ராக்ஷஸர் பிடித்து வைத்திருந்தார்கள். அக்நி-சக்தி பிறந்தவுடன் இவை மீட்டும் நம்மிடத்தே வருகின்றன.)

5. இக்கதிர்களினின்றும் என்னை வலிமையாகப் பிரித்து வைத்தோர் யாவர்? அப்போது நமது காவலன், நமது போராளி பிறக்கவில்லை. அவற்றை என்னிட மிருந்து கவர்ந்தோர் மீட்டும் என்பால் விட்டு விடக் கடவர். நான் இழந்துவிட்ட ஒளிகளையெல்லாம அவன் திரும்பவும் அறிவினாலே கொணர்ந்து தருகின்றான்.

6. உயிர்களிலே இருப்போரின் அரசன் உயிர்களுக்கு இருப்பிடமாவோன்—அவனை இன்பமற்ற நமது பகைவர் மனிதருக்குள்ளே ஆழ அமிழ்த்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அதரியின் வேதங்கள் அவனை வெளிப்படுத்துக. அவனை அடைத்து வைத்தோர் தாம் அடைபடுக.

(அத்ரி-ரிஷியின் பெயர். இச்சொல்லுக்கு 'அனைத்தையும் தின்று சுவைப்போன்' என்பது பொருள்.)

7. முன்பு சுனசேபன் என்பவனை ஆயிரம் யூபத் தூணிலே கட்டியிருந்தார்கள். நீ அவனை விடுதலை செய்வித்தாய். அவன் சாந்தி பெற்றான். எம்மிடமுள்ள அக்நி-சக்தியே! எமது யாகத்தின் தலைவனே! அங்ஙனமே நீ இங்கு வீற்றிருந்து, எமமுள்ளே அறிவுபெற்று எமது கட்டுக்களையும் விடுவிப்பாய்.

8. எம்மீது சினந்து போய்விடலாகாது. தேவர்களின் நோன்பு காப்போன் உன்னைக் குறித்துச் சொன்னான். இந்திரன் உணர்ந்தவன். அவன் உன்னை விழிகளால் பின்பற்றினான். அவனிடம் அறிந்து கொண்டு, தீயே, உன்னை அடுத்தேன்.

(இந்திரன்-அறிவுத் தேவன்).

9. தீ விரிந்து பெருகிய ஒளியுடன் சுடர்கின்றான். தனது பெருமையால் அனைத்தையும் வெளியுறக் காட்டுகின்றான். தீய நடை கொண்ட ராக்ஷஸ மாயைகளையெல்லாம் வெல்லுகின்றான். ராக்ஷஸனைக் கொல்வதற்காக இரண்டு கொம்பையும் தீட்டுகின்றான்.

10. வானத்திலே தீ செய்யும் முழக்கங்கள் ராக்ஷஸனை அழிப்பதற்குக் கூரிய படைகளாகுக. வெளியிலே இவனுடைய வெம்மை கொண்ட கதிர்கள் எதிர்ப்பதையெல்லாம் உடைத்துக்கொண்டு முன்னேறுகின்றன. ராக்ஷஸத் தடைகள் இவனைக் கட்டுவதில்லை.

11. உள்ளொளி பெற்றவனும், தீரனும், செய்கையிலே தெளிந்தவனுமாகிய நான்—தீயே, பல வடிவங்களில் பிறந்திருப்பவனே, நினக்கு இந்த ஸ்தோமப் பாட்டை ஒரு தேராகச் சமைத்துக் கொடுத்தேன். தீயே! தேவனே! நீ எமமிடத்து எதிர்மகிழ்ச்சி கொள்வாயானால் அதினின்று நாங்கள் வானொளி யேற்ற நீர்ப் பெருக்கைப்போல், அறிவொளி யேந்திய உயிர் வெள்ளத்தை வெல்லக் கடவோம்.

வலிய கழுத்தினை யுடையதோர் ஏறுபோன்றான்—அவன் எம்முள்ளே வளர்ந்து பகைவற்ற அறிவை எமக்குக் கொண்டு தருகின்றான். சாதலில்லாத தேவர் தீயினிடம் இவ்வாறு சொல்லினர்:—“தீயே! வேள்வி நிலமாகிவிட்ட மனிதனுக்குச் சாந்தி தருக. அவியை ஏந்தி நிற்கும் மனிதனுக்குச் சாந்தி தருக.”

ஓம்

தத்ஸத்

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்

१. ईशावास्यं इदꣲ सर्वं यत्किंच जगत्यां जगत् ।
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्य स्विद्धनम् ॥

இயங்கும் உலகில் இயங்குகின்ற இஃதெல்லாம் ஈசனால் நிரம்பப்படுவது. ஆதலால் (உள்ளத்) துறவுடன் (இன்பங்கள்) துய்த்திடுக. பிறன் பொருளை விரும்பா தொழிக.

२. कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतꣲ समाः ।
एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥

இங்கு கடமைகள் செய்துகொண்டு நூருண்டு வாழ்தல் வேண்டுக. நீ இதனைக் கொள்க. இஃதல்லால் வேறு வழியில்லை. கடமைப் பயன் மாசுபடுத்துவதில்லை.

३. असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसा वृताः ।
ताꣲस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥

ஆத்ம நாசம் செய்து கொள்ளும் ஜனங்கள் (இவ்வுலகத்திலிருந்து) நீங்கிக் குருட்டிருள் சூழ்ந்தனவாகிய அசுர லோகங்களை யடைகின்றனர்.

["ஆத்ம நாச" மாவது நித்ய முக்தனாகிய ஆத்மாவுக்குத் தீய சிந்தனைகள், தீயச் செயல்கள் என்பவற்றால் தளைகளேற்படுத்திக் கொள்ளும் மடமைச் செய்கை.]

४. अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन्पूर्वमर्षत् ।
तद्धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत्तस्मिन्नपो मातरि श्वा दधाति ॥

(ஆத்மாவின் நிலை கூறுவது)

ஒன்று: அசைதலின்றி மனத்திலும் விரைந்து செல்வது; இதனை இந்திரியங்கள் எட்டியதில்லை, இது முன்னே சென்றுவிடும். மற்றவை ஓடும்போது தான் நின்றபடியே அவற்றை எட்டிவிடும். இதனிடத்தே வாயு செயல்களைச் சமைக்கிறான்.

५. तदेजति तन्नैजति तद्दूरे तद्वन्तिके ।
तदन्तरस्य सर्वस्य तदु सर्वस्यास्य बाह्यतः ॥

அது இயங்குவது. அது இயங்குவதில்லை. அது தொலையிலுள்ளது. அப்படியே ஸமீபத்திலுமிருப்பது அது இவ்வனைத்திற்கும் உள்ளேயிருப்பது. இவ்வனைத்திற்கும் அஃது புறம்பானது.

('இவ்வனைத்திற்கும்' எனில் 'இவ்வுலகப் பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் என்பது பொருள்.)

६. यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानुपश्यति ।
सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥

எவன் எல்லா உயிர்களையும் தன்னுள்ளே காண்கின்றானோ, எல்லா வுயிர்களிடத்தும் தன்னைக் காண்கின்றானோ, அவன் பிறகு கூசுவதில்லை.

७. यस्मिन् सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद्विजानतः ।
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥

அறிந்தவனுக்கு எவ்வுயிர்களும் தானேயாகிவிடும். (அனைத்திலும்) ஒருமை காணும் அவனுக்கு மயக்கமேது? கவலையேது?

८. स पर्यगात् शुक्रमकायमव्रणं
अस्नाविरं शुद्धमपापविद्धम् ।
कविर्मनीषी परिभूः स्वयंभूः
याथातथ्यतोऽर्थान् व्यदधाच्छाश्वतीभ्यः समाभ्यः ।

எங்கும் நிறைந்தது, ஒளியுடையது, புண்ணற்றது, நரம்பில்லாதது தூய்மையுடையது, பாவமற்றது, கவி, அறிவு சான்றது, இத்தன்மையுடைய ஆத்மா எப்போதும் இருக்கும்படியாகப் பொருள்களை இயற்கையினின்றும் அமைத்தது.

९. अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽविद्यां उपासते ।
ततो भूय इव ते तमो य उ विद्यायाꣳ रताः ॥

அவித்தையை வழிபடுவோர் குருட்டிருளை அடைகின்றனர். வித்தையிலே (மாத்திரம்) பற்றுடையோர் அதனினும் மிகுந்த இருளை யடைகின்றனர்.

१०. अन्यदेवाहुर्विद्यया अन्यदाहुरविद्यया ।
इति शुश्रुम धीराणां ये नस्तद्व्याचचक्षिरे ॥

வித்தையினலாகும் பயன் வேறென்பர். அவித்தையினலாகும் பயன் வேறென்பர். இங்ஙனம் நமக்கு அதனை யுரைத்த தீரர்களிடம் கேட்டிருக்கிறோம்.

११. विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयँ सह ।
अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुते ॥

வித்தை, அவித்தை எனுமிரண்டையும் எவன் ஒருங்கே அறிந்தவனே, அவன் அவித்தையால் மிருத்யுவைக் கடந்து, வித்தையால் அமிருதத்தை அருந்துகிறான்.

[வித்தை-பிரமத்தை ஒன்றாகக் காணுதல். அவித்தை-பிரமத்தை பலமாகக் காணுதல். அமிருதம்-சாவில்லாமை, தீரா இன்பம்.]

१२. अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽसंभूतिमुपासते ।
ततो भूय इव ते तमो य उ संभूत्याँ रताः ॥

அழிவை வழிபடுவோர் குருட்டிருளிலே புகுகின்றனர். ஆக்கத்தை வழிபடுவோர் அதனிலும் மிகுந்த இருளையடைகின்றனர்.

१३. अन्यदेवाहुः संभवात् अन्यदाहुरसंभवात् ।
इतिशुश्रुम धीरणां ये नस्तद्व्याचचक्षिरे ॥

ஆக்கத்தால் பெறுவது வேறென்பர், அழிவினால் பெறுவது வேறென்பர். இங்ஙனம் நமக்கு இதனை யுரைத்த தீரர்களிடம் கேட்டிருக்கிறோம்.

१४. संभूतिं च विनाशं च यस्तद्वेदोभयं᳚ सह ।
विनाशेन मृत्युं तीर्त्वा संभूत्यामृतमश्नुते ॥

ஆக்கம், அழிவு எனுமிரண்டையும ஒருங்கே அறிந்தவன் அழிவினால் மிருத்யுவைக் கடந்து ஆக்கத்தால் அமிருதத்தை யடைகிறான்.

१५. हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् ।
तत्त्वं पूषन् अपावृणु सत्यधर्माय दृष्टये ॥

ஸத்யத்தின் முகம பொற் பாத்திரத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறது, ஸத்ய தர்மத்தையுடைய எனது பார்வைக்கு, ஹே, பூஷந் ! நீ அதனைத் திறந்து காட்டுக.

१६. पूषन् एकर्षे यम सूर्यप्राजापत्यव्यूह रश्मीन् समूह तेजः ।
यत्ते रूपं कल्याणतमं तत्ते पश्यामि योऽसावसौ पुरुषः
सोऽहमस्मि ॥

ஹே, பூஷந் ! ஏகரிஷியே ! யமா ! சூரியா ! பிரஜாபதியின மகனே ! கதிர்களை விரிவுற வகுத்து ஒளியைத் திரட்டிக் கொள்க. நினது வடிவத்திலெல்லாம் கல்யாண மிகுந்ததாகிய வடிவத்தைக் காண்கிறேன். அதில் நிற்கும இப்புருஷன்—அவனே நான்.

१७. वायुरनिलममृतं अथेदं भस्मान्तं᳚ शरीरम् ।
ॐ क्रतो स्मर कृतं᳚ स्मर क्रतो स्मर कृतं᳚ स्मर ॥

வாயு இறப்பின்றிச் சலிப்பது. இவ்வுடல் சாமப ராய் முடிவது. ஓம். உள்ளமே நினை, செய்ததை நினை. நினை உள்ளமே. செய்ததை நினை.

१८. अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् विश्वानि देव वयुनानि विद्वान्।
युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नम उक्तिं विधेम॥

அக்னியே, எங்களை ஸம்பத்துக்கு நல்வழியாற் கொண்டு செல்லுக. எங்கள் குடிலமான பாவங்களை அழித்திடுக. நினக்கு மிகச் சிறந்த போற்றி மொழி யிசைக்கிறோம்.

ஓம்

கேநோபநிஷத்

முதற் கண்டம்

१. ॐ केनेषितं पतति प्रेषितं मनः केन प्राणः प्रथमः प्रैति युक्तः।
केनेषितां वाचमिमां वदन्ति चक्षुः श्रोत्रं क उ देवो युनक्ति ॥

எவனுடைய ஏவுதலால் மனம் தான் விரும்பிய பொருளிலே போய் வீழ்கின்றது? ஆதியிலே பிராணன் எவனுடைய அமைப்பினால் செல்வதாயிற்று? மனிதர் பேசும் பேச்சை எவன் தூண்டுகிறான்? கண்ணையும் செவியையும் எந்தத் தேவன் தொழிலிற் பொருத்தி விடுகிறான்?

२. श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनो यद्वाचो ह वाचं स उ प्राणस्य प्राणः
चक्षुषश्चक्षुरतिमुच्य धीराः प्रेत्यास्माल्लोकादमृता भवन्ति ॥

செவியின் செவி, மனத்தின் மனம், வாக்கின் வாக்கு, அவனே பிராணனுக்குப் பிராணன். கண்ணுக்குக் கண். அவனை யறிந்தோர் (தீரர்) பந்தங்களை விட்டு, இவ்வுலகினின்றும் (சாவற்ற) அமிர்தத் தன்மை பெறுகின்றனர்.

३. न तत्र चक्षुर्गच्छति न वाग्गच्छति नो मनः।
न विद्मो न विजानीमो यथैतदनुशिष्यात् ॥

அதனிடத்தே விழி செல்வதில்லை, வாக்கேறுவதில்லை. தெரிகிலோம், அதை யெங்ஙனம் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்வதென்பதை யறிய மாட்டோம்.

४. अन्यदेव तद्विदितात् अथो अविदितादधि ।
इति शुश्रुम पूर्वेषां ये नस्तद्व्याचचक्षिरे ॥

இஃது வேறு. அறியப்படு பொருளுக்கெல்லாம் கீழே யுள்ளது. அறியப் படாததற்கு மேலே யுள்ளது. இங்ஙனம நமக்கு அதனையுரைத்த முன்னோர்களிடம் கேட்டிருக்கிறோம்.

५. यद्वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥

எது வாக்கால் விளங்குவதில்லையோ, எதனால் வாக்கு விளங்குகிறதோ, அதுவே பிரமமென்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

६. यन्मनसा न मनुते येनाहुर्मनो मतम् ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥

எதனைக் கருத்தால் கருதலாகாதோ, எதனால் மனம் கருதப்படுமென்பரோ, அதுவே பிரமமென்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

७. यच्चक्षुषा न पश्यति येन चक्षूंषि पश्यति ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥

எதனைக் கண்ணால் காண்பதில்லையோ, எதனால் கண்கள் காண்கின்றனவோ, அதுவே பிரமமென்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

८. यच्छ्रोत्रेण न शृणोति येन श्रोत्रमिदं श्रुतम् ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥

எதனைச் செவியால் கேட்பதில்லையோ, எதனால் செவிகள் கேட்கின்றனவோ, அதுவே பிரமமென்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

९. यत्प्राणेन न प्राणिति येन प्राणः प्रणीयते ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥

எது உயிரால் உயிர்த்திருப்பதில்லையோ, எதனால் உயிர் உயிர்த்திருக்கின்றதோ, அதுவே பிரமம் எனறறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

இரண்டாம் கண்டம்.

१. यदि मन्यसे सुवेदेति दभ्रमेवापि नूनं त्वं वेत्थ ब्रह्मणो रूपम् ॥
यदस्य त्वं यदस्य च देवेष्वथ नु मीमांस्यमेव ते मन्ये विदितम् ॥

நன்றாக அறிவேனென்று கருதுவையாயின் நீ இந்தப் பிரமத்தின் ரூபத்தைச் சிறிதுதான் அறிந்தனை. இந்தப் பிரமத்திலே நீ யாது, தேவர்களிடம் யாதுளது, என நீ அறிந்ததையெல்லாம் இன்னும் பரிசோதனை செய்தே பார்த்தல் வேண்டும்.

२. नाहं मन्ये सुवेदेति नो न वेदेति वेद च ।
यो नस्तद्वेद तद्वेद नो न वेदेति वेद च ॥

நன்றாக அறிவேனென்று நான் கருதவில்லை, அறியவில்லை யென்றும் கருதவில்லை. நமக்குள் இதை எவன் தெரிபவனோ அவனறிகின்றான். தெரியாதவனும் அறிகின்றான்.

३. यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ।
अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ॥

எவன் (உணர்ந்ததாகக்) கொள்ளவில்லையோ, அவன் இதை யுணர்ந்தவன். எவன் கொள்கையுடையவனே அவன் அறியவில்லை. அறிந்தவரால் அறியப் படாதது, அறியாதவரால் அறியபபட்டது.

४. प्रतिबोध विदितं मतममृतत्वं हि विन्दते ।
आत्मना विन्दते वीर्यं विद्यया विन्दतेऽमृतम् ॥

எவன் இதை ஒவ்வொருணர்விலும் உள்ளதாகக் கொண்டவனே, அவன அமிர்தத்தன்மை பெறுகின்ருன். ஆத்மாவினுல் வீர்யத்தை யடைகிருன். வித்தையினுல் அமிருதத்தை யடைகிருன்.

५. इह चेदवेदीत् अथ सत्यमस्ति
न चेदिहावेदीन्महती विनष्टिः ।
भूतेषु भूतेषु विचिंत्य धीराः
प्रेत्यास्माल्लोकादमृता भवन्ति ॥

இவ்வுலகிலேயே இதனை அறிந்தாளுயின் பிறகு உண்மையுண்டு. இவவுலகில் அறியாவிடில், பெருங கேடு. ஒவ்வொருயிரிலும் இதனைச் சிந்திக்கும் தீரர் இவ்வுலகிலிருந்து நீங்கி அமிர்தராகின்றனர்.